

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

30. ČÍSLO / XVI. ROČNÍK

9 Kč (12 Sk)

27. ČERVENCE 2008

Z obsahu:

Na začátku

Pavlovského roku

Homilie Svatého otce
při nešporách v bazilice
sv. Pavla 28. června 2008

- strana 2 -

Lidé dnes žízní

po milosrdenství

Zkušenosti s nesčetnými
hluboce zraněnými lidmi
našich dnů

- strana 4 -

Eucharistický život podle příkladu svatých (10)

- strana 5 -

Duch Svatý působí v Církvi

Bernhard Springer

- strana 7 -

Bernadeta řekla... (3)

Výběr z publikace
René Laurentina

- strana 8 -

O viditelných liturgických změnách v bohoslužbách

Svatého otce

Hovoří papežský ceremonář

Mons. Guido Marini

- strana 10 -

26. července - památka sv. Jáchyma a sv. Anny

Shromáždili jsme se u hrobu svatého Pavla, který se narodil před dvěma tisíci lety v Tarsu v Kilíkii, dnešním Turecku. Kdo byl Pavel? V jeruzalémském chrámě před pobouřeným davem, který ho chtěl usmrtit, představil sám sebe těmito slovy:

„Jsem Žid. Narodil jsem se v Tarsu v Kilíkii, ale vyrostl jsem tady v tom městě a přesně jsem byl vychován, jak to žádá otcovský zákon, ve škole u Gamaliela. Moje horlivost pro Boha byla velká“ (Sk 22,3). Na konci své cesty o sobě řekne: „Byl jsem ustanoven ...učitelem víry a pravdy mezi pohany“ (1 Tim 2,7). Učitel národů, apoštol a hlasatel Ježíše Krista, tak charakterizuje sám sebe v retrospektivním pohledu na běh svého života. Ale tím vším se jeho pohled neobrací jen k minulosti. „Učitel národů“ – toto slovo se otevírá budoucnosti, vůči všem národům a všem generacím. Pavel není pro nás postavou minulosti, na kterou s úctou vzpomínáme. On je také našim učitelem, je apoštolem a hlasatelem Ježíše Krista také pro nás.

Shromáždili jsme se nikoliv proto, abychom uvažovali o minulé historii, neodvolatelně překonané. Pavel chce mluvit s námi – dnes. Proto jsem chtěl vyhlásit tento zvláštní „Rok svatého Pavla“: abychom nyní naslouchali a přijímali od něho jakožto našeho učitele „víru a pravdu“, ve které jsou zakořeněny důvody jednoty Kristových učedníků. Z této perspektivy jsem chtěl v tomto dvoutisíciletém jubileu Apoštolova narození zapálit „Pavlovský plamen“, který bude hořet během celého roku na zvláštním roštu umístěném ve čtyřdílném portiku baziliky. Abych tuto příležitost učinil slavnostnější, vyhlásil jsem také tzv. „Pavlovskou bránu“, skrze kterou jsem vstoupil do baziliky, doprovázen cařihradským patriarchou, kardinálem arcikně-

zem a jinými náboženskými hodnotáři. Je to pro mne důvodem upřímné radosti, že otevření Roku svatého Pavla nabývá zvláštního ekumenického charakteru díky přítomnosti četných delegací a představitelů jiných církví a církevních společenství, které přijímám s otevřeným srdcem. Na prvním místě zdravím Jeho Svatost patriarchu Barto-

loměje I. a členy delegace, kteří ho doprovázejí, stejně jako početnou skupinu laiků, kteří přišli do Říma z různých částí světa, aby s ním a s námi se všemi prožili tyto okamžiky modlitby a zamyšlení. Zdravím bratrské delegáty církví, které mají zvláštní pouto s apoštolem Pavlem – z Jeruzaléma, Antiochie, Kypru, Řecka – a které tvoří zeměpisný prostor Apoštola va života před jeho příchodem

do Říma. Zdravím srdečně bratry různých církví a církevních společenství Východu i Západu spolu s vámi se všemi, kteří se chcete zúčastnit slavnostního zahájení „Roku“ věnované Apoštolu národů.

Žít z víry

Shromáždili jsme se tady, abychom si kladli otázky o velkém Apoštolu národů. Neptáme se pouze: „Kdo je Pavel? Co říká mně?“ V této hodině na začátku „Pavlovského roku“, který zahajujeme, chtěl bych vybrat z bohatého svědectví Nového zákona tři texty, ve kterých se zračí jeho vnitřní fyziognomie, specifikum jeho charakteru. V listu Galatským nám věnoval velmi osobní vyznání víry, ve kterém otvírá své srdce čtenářům všech dob a ukazuje, jaká je ta nejvnitřnější hnací síla jeho života. *Žiji ve víře v Božího Syna, protože on mě miloval a za mě se obětoval* (Gal 2,20). Všechno, co Pavel dělá, vychází z tohoto středu. Jeho víra je zkušenost, že ho Ježíš zcela osobně miluje; je to vědomí skutečnosti, že Kristus nepodstoupil smrt pro něco anonymního, nýbrž z lásky k němu, k Pavlovi, a že Zmrtvýchvstalý ho ustavičně miluje, to znamená, že Kristus se mu daroval. Jeho víra je bytí raněné láskou Ježíše Krista, láskou, která proniká hluboko do jeho nitra a přetváří ho. Jeho víra není nějaká teorie, mínění o Bohu a o světě. Jeho víra je náraz Boží lásky do jeho srdce. A tak sama tato víra je láskou k Ježíši Kristu.

Cestou svobody je láska

Mnozí představují Pavla jako člověka výbojného, který ovládá meč slova. Na cestě jeho apoštolátu jistě nechybělo diskusí. Nevyhledával povrchní harmonii. V prvním ze svých listů, který mi se obrací k Soluňanům, sám

Pokračování na str. 12

Na začátku Pavlovského roku

Editorial

„Nebeské království“ nám Spasitel ve svých promluvách popisuje z nejrůznějších zorných úhlů. Tentokrát sáhl k obrazu, který je většině lidí velice blízký a srozumitelný: „Poklad“ pro nálezce či držitele představuje něco, co svou hodnotou daleko přesahuje všechno ostatní.

Subjektivní hodnota „pokladu“ spočívá v tom, že je pro člověka nejdůležitějším zdrojem jeho radosti. I Pán se o tom zmiňuje: „Z radosti nad tím jde, prodá všechno, co má, a koupí to pole.“ Nálezci či držitelé pokladu se všechno ostatní, co zatím vlastnil, jeví jako méně cenné a méně důležité, někdy kvůli němu dokonce riskuje zdraví a život. Jeden japonský manažer se upsal své práci do té míry, že se ve svém podnikání doslova „udřel“ k smrti. Našli ho v jeho kanceláři mrtvého. Německá vláda se jako vážným problémem zabývá módou štíhlých, která dohání ženy k až bláznivému hubnutí a bulimii, v některých případech s následkem smrti.

Za největší poklad však lidé stále pokládají mamon. Jsou ochotni pro něj obětovat všechno, i své svědomí a čest. Nejráději by uchvátili všechno sami pro sebe a vůbec nedbají

na to, že všechno, co jim přebývá, musí někde jinde a někomu jinému chybět. Když vyčerpali zdroje svých spekulací, čerpají bezohledně z kapes těch nejchudších. Díky mamonu i komunističtí a socialističtí předáci už zřejmě ztratili svůj proletářský charakter a sami patří k nejzazobanějším občanům. Jejich hnací silou byla od počátku závist, a ta už si přišla na své, když se domohli bohatého jmění. Už jim nevadí nouze druhých. Teď jim vadí především instituce, která jim promlouvá do svědomí a připomíná, že existuje na člověku zcela nezávislý mravní zákon, který platí pro všechny lidi.

„Kde je tvůj poklad, tam je i tvé srdce.“ Neřízené lpění na statcích tohoto světa je hříšné a zvrácené, protože prakticky hodnotí časné a stvořené věci výše než jediné a nekonečné dobro, jímž je Bůh. Je to tím závažnější, že Bůh k nám přistupuje nikoliv jako dobro nedostupné a nedosažitelné, nýbrž jako živý a dokonalý Poklad, který se sám beze zbytku a nezištně jednomu každému z lidí nabízí a celý bezvýhradně daruje.

Jako první to pochopili jeho galilejští učedníci: opustili své lodě i sítě a šli za ním. Ježíš to

Pokračování na str. 13

Pravé poklady

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Vyjdou andělé a oddělí zlé od spravedlivých.

Žiješ uprostřed světa, který ztratil ze zřetele opravdové hodnoty a utápí se v bezcenných náhražkách. Snaží se tě přesvědčit, co všechno by sis měl opatřit a jak velice se tím obohatíš. Ale všichni ti, kteří tak horlivě nabízejí a podněcují ke koupi, nemyslí při tom na tvůj prospěch, ale jen na svůj vlastní zisk. Uprostřed všeho toho hlomozu není pro tebe snadné zaslechnout docela tiché pozvání, kterým tě Pán zve do své blízkosti. Rád by tvoji pozornost obrátil ke zcela jiným hodnotám. Použije k tomu výmluvných obrazů převzatých právě ze světa majetku a obchodu, které ovládají mysl tolika lidí. Pros ho o milost, aby jeho božská nabídka nezapadla v té záplavě reklamy, která odevšad doléhá s tak neodbytným humbukem. Přesvědčíš se, že nebudeš litovat, věnuješ-li mu chvíli opravdové pozornosti. Je to jediná nabídka, která nezištně sleduje jen tvůj skutečný a nejvyšší prospěch. Přesvědčí se o tom.

Otázka hodnot není rozhodující jen v materiálním světě. Ježíšovy obrazy o pokladu a perle tě mají přesvědčit, že i v Božím království záleží na tom, poznat dobře pravou cenu všeho toho, co ti nabízí sám Bůh. Jen ten, kdo objeví, jaký je to poklad, jak nedocenitelný je dar Božího království, bude ochoten obětovat všechno, jen aby jej získal. V tom je tajemství těch, kteří dokázali opustit všechno a jít za ním⁽¹⁾.

Zatímco tento svět ti staví před oči spousta zlatých telat, která si ani nikdy nebudeš moci opatřit, předmět božské nabídky je dosažitelný pro každého. Především záleží na tom, abys ho skutečně poznal a náležitě docenil. Obchodníci tohoto světa se uchylují k nejrůznějším reklamním trikům. Boží „trik“ je zcela jiného druhu: je to trik **vzájemné výměny**.

Daleko dříve, než jsi ty mohl objevit poklad ukrytý v poli, dříve, než jsi mohl spatřit nejvzácnější perlu, abys pak mohl obětovat všechno a získat ji, udělal to již před tebou tvůj Pán a Bůh. Pro něho, pro Božího Syna, *skrze něhož všechno je stvořeno*, tím pokladem nad poklady a nejdražší perlou jsi ty sám, a to pro skutečný **obraz jeho Otce**, který vidí v tvé duši. Rozhodl se, že pro tento poklad, pro tuto perlu **prodá všechno, co má**.

Teprve z té skutečné ceny, kterou zaplatil za pole, kde tě našel, může poznat, jakou máš hodnotu: dal svou božskou vznešenost a slávu a přijal postavení služebníka, i zde na zemi se vzdal všeho pohodlí, bohatství i postavení a nakonec

obětoval to nejdražší a nejvzácnější, svou čest, svou krev, svůj život. Taková je cena, kterou za tebe zaplatil. Nemůžeš najít lepšího, šlechtetnějšího a velkomyslnějšího držitele, není nikoho, kdo by výše a lépe ocenil tvou hodnotu. Tvoje cena tedy není v tom, co máš, ale v tom, co jsi a co můžeš být. Zhodnocuje tě to, co je v tobě Božího, to, že můžeš být podobný Nejvyššímu, smýšlet jako On, jednat jako On, trpět jako On, milovat jako On. Tvoje cena je v tom, že **dobrovolně a s láskou** přijímáš tuto podobu s ním. Tvoje cena je v tom, že v tobě proudí jeho milost, že v tobě přebývá On sám, že jsi **chrámem jeho Ducha**. Čím více se mu podobáš, tím více roste tvoje cena v jeho očích. Co neudělal pro anděly, udělal pro tebe. Pro krásu Otcova obrazu v tobě chce získat do svého vlastnictví s tebou i *pole* toho prostředí, ve kterém si tě pro sebe ukryl. Svým úsilím o svatost, o **Boží obraz v sobě**, posvěcuješ i své okolí. Až tě jednou andělé *vloží do nádoby*, poznáš, za jak nepatrnou cenu jsi získal nejdražší poklad - **věčné spojení s Bohem**.

Tuto svou podobu a cenu bys také mohl sám zničit. Všechno bude zmařeno, jestliže zaslepen pyšnou prázdnotou odmítneš velkodušnou Boží nabídku, jestliže nebudeš ochoten *prodat všechno ostatní*, jen abys získal jeho skutečný neocenitelný poklad. Všechno, co božský *Obchodník* pro tebe obětoval, aby tě získal, by přišlo nazmar. Jemu by pak nezbylo, než *oddělit tě od spravedlivých a hodit tě do ohnivé pece, kde bude pláč a skřípání zubů*. Zastav se na chvíli a pokus se domyslet takovou hrůznou budoucnost. Skutečným peklem ti pak bude již samo poznání toho, kým je Ten, jehož dědictví jsi mohl získat, co všechno jsi zpupně a bláhově odmítl, čím jsi mohl být, kdybys nabízenou **velkou výměnou** tak hanebně a nenávratně nezmařil. Umiš si představit větší tragédii než tento zoufalý stav vydědění, ze kterého už není žádného východiska?

Poklekni k Ježíšovým nohám a pros jej vroucně o *moudré, chápavé a prozíravé srdce*, které umí rozlišit pravou hodnotu od skutečné prázdnoty. Poděkuj mu za tu nesmírnou cenu, jakou za tebe platí, aby tě takové tragédie ušetřil. Pomysli přitom na tak mnohé, kterým bezprostředně hrozí, že *budou odděleni*. Není ti jich líto? Zeptej se Pána, co máš *prodat*, aby i jejich *drahocenná perla* byla vykoupena, a udělej to pak pro ně i pro sebe s opravdovou velkodušností. *Pochopils to všechno?*

Pane, dej, ať si zvolím tvá přikázání a nenávidím každou falešnou cestu⁽²⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Mt 19,27;

⁽²⁾ srov. resp. žalm 118

Liturgická čtení

1. čtení - 1 Král 3,5,7-12

Hospodin se zjevil Šalomounovi ve snu v noci. Bůh pravil: „Žádej si, co bych ti měl dát.“ Šalomoun řekl: „Hospodine, můj Bože, tys učinil svého služebníka králem místo Davida, mého otce. Ale já jsem mladiček a nevím si rady. Tvůj služebník je však uprostřed tvého lidu, který sis vyvolil, lidu četného, který nelze pro množství ani sečíst, ani odhadnout. Dej proto svému služebníkovi chápavé srdce, jak vládnout nad tvým lidem a rozlišovat dobro a zlo, neboť kdo by jinak mohl vládnout nad tímto tak početným lidem?“ Pánu se líbilo, že Šalomoun žádal právě toto, a proto mu řekl Bůh: „Poněvadž jsi žádal právě toto a nežádal svých dlouhých věk ani bohatství ani život svých nepřátel, ale přál sis chápat právo, hle - splním tvá slova. Dám ti moudré a prozíravé srdce, že nebylo podobného před tebou a ani po tobě podobné nepovstane.“

2. čtení - Řím 8,28-30

Bratři! Víme, že těm, kteří milují Boha, všechno napomáhá k dobrému, těm, kdo jsou z Boží vůle povoláni. Neboť ty, které napřed poznal, ty také předurčil, aby byli ve shodě s obrazem jeho Syna, aby tak on byl první z mnoha bratří. A ty, které předurčil, také povolal, a ty, které povolal, také ospravedlnil, a ty, které ospravedlnil, také uvedl do slávy.

Evangelium - Mt 13,44-52

Ježíš řekl zástupům: „Nebeské království je podobné pokladu ukrytému v poli. Když ho člověk najde, zakryje ho a s radostí nad ním jde, prodá všechno, co má, a to pole koupí.

Nebeské království je také podobné obchodníkovi, který hledá vzácné perly. A když najde jednu drahocennou perlu, jde, prodá všechno, co má, a koupí ji. Dále je nebeské království podobné síti, která se spustí do moře a zahrne všechno možné. Když je plná, rybáři ji vytáhnou na břeh, posadí se, co je dobré, vyberou do nádob, co však za nic nestojí, vyhodí. Tak to bude při skonání věku: vyjdou andělé, oddělí zlé od spravedlivých a hodí je do ohnivé pece. Tam bude pláč a skřípění zubů. Rozuměli jste tomu všemu?“

Odpověděli: „Ano.“

A on jim řekl: „Proto každý učitel Zákona, který se stal učedníkem nebeského království, je jako hospodář, který ze své bohaté zásoby vynáší věci nové i staré.“

Když mluvím o Francii v roce 2008, mohu říct: „Vidím, jak velká je nouze, která tíží můj národ!“ Za holou statistikou poznávám se zděšením, co to znamená, že 40 % francouzských žen – to jsou oficiální čísla z „Institut National d'études Démographiques“ – se během plodného období svého věku alespoň jednou podrobilo potratu. Poznáváme alespoň od některých podmínky, za jakých k tomu došlo (ale také se to dovidáme od jejich mužů, sourozenců potracených dětí, od lékařů a sester do potratů zapletených), a z toho vidíme nesmírný rozsah této nouze.

Slyšel jsem v této souvislosti strašné věty – často byly zcela stejné: „Při potratu jsem sama zemřela“, „Nezasloužím, abych se nazývala matkou“, „Spáchala jsem ošklivý zločin“. Tyto výkřiky, provázené proudem slz, jsou dokladem o bídě truchlících matek, které se nemohou podívat do své vlastní tváře. Často propadly hlubokému pocitu viny, pronásledovány jednáním, kterého se dopustily a které je tak hluboce zranilo, že se nacházejí ve stavu podobném smrti.

Dovolte mi, abych uvedl alespoň jedno ze stovek svědectví, která jsme obdrželi v poslední době:

„Děkuji Vám za Vaši odpověď. Dělá mi dobře, když cítím, že mě někdo chápe. Dělán, co mohu, abych se tvářila spokojeně. Ale moje děti mě tolikrát viděly, jak hodně dlouho pláču, stejně jako můj muž. Ale uvnitř v nitru je ve mně všechno strašně těžké. V každé chvíli to může znovu propuknout. To dítě byl můj sen, to nejkrásnější, nejdražší, nejcennější... A já jsem ho zničila, zabila, tuto malou bytost, která byla ve mně a kterou jsem byla povinna chránit. Nic už nebude takové jako předtím. Něco ve mně odumřelo – spolu s mým dítětem. Ztratila jsem malý kousek štěstí. Zaprodala jsem svou duši ďáblu, po celý život budu naříkat, den co den,

Lidé dnes žízní po milosrdenství

Zkušenosti s nespočty hluboce zraněnými lidmi našich dnů

Tugdual Derville vyprávěl v Římě o svých zkušenostech ze setkání se ženami zatíženými potratem, o pomoci v životě ztroskotaným, zraněným a truchlícím lidem.

měsíc co měsíc, rok co rok. Musím se s tím naučit žít. Musím se s tím vyrovnat.“

Mnoho žen dlouho trpí, aniž by cokoli řekly. Nevěří totiž v možnost, že by mohly po potratu najít nějakou útěchu. Domnívají se, že jsou proklety. Je třeba dodat, že tato příznání o utrpení se

Tugdual Derville

tykají žen s nejrůznějším duchovním zázemím, křesťanským i nekřesťanským, u věřících i nevěřících. V žádném případě se nejedná o následky židovsko-křesťanské kultury, která v ženách plodí pocity viny. Je třeba také konstatovat, že ne všechny ženy vyjadřují své utrpení takovým způsobem, jak jsem představil. Také ne všechny pociťují utrpení. Ale mnohé to začínají artikulovat. Není to žádný okrajový jev.

Často jsem doslova udiven, jak pokorná jsou tato zlomená srdce, jak správný je jejich postoj, jak krásná je jejich duše, když jsou naplněny tajemným očekáváním. Na co však čeká tato osoba, která – povrchně pozorována – „nechce žádnou

útěchu“, která si sama nedokáže odpustit, která po vražedném jednání nechce znovu žít? Je to žízeň po útěše, žízeň najít odpuštění a život. Žízeň po milosrdenství.

Kdybych musel tento postoj shrnout do jednoho slova, které tuto bolestnou situaci nejpřiměřeněji vyjadřuje, zvolil bych „laskavost“. Ve své knize „Notre Dame de la Sagesse“ zvolil Maurice Zundel poněkud přepjatý pojem „dobrota“: „Toto dotírání nouze, které sužuje člověka (...), toto ztroskotání života je zrušeno, když paprsek dobroty v lidské tváři dá zazářit hlubokému mravnímu smyslu všehomíra.“

Mravnost a dobrota: dvě slova, která se protivníkům křesťanství jeví jako neslučitelná, ačkoliv jsou spojena milosrdenstvím. Dovolte mi, abych citoval delší pasáž ze Zundelovy knihy. V mých očích je tento text obdivuhodným nástrojem, pokud se křesťané chtějí naučit umění naslouchat a správnému odstupu při setkáních, tak jak je prožíváme:

„Bezmezný respekt, který projevujeme vůči jeho tajemství, to je něco, v čem může člověk poznat velikost své duše i velikost toho, který jediný ji může naplnit: Boha, kterého tuší v absolutní svobodě ve vašem pohledu, i když ho ještě nedokáže pojmenovat.

Ve vašem úkonu víry, který je otevřený pro všechno, co

On druhému slibuje, že se stane, bez ohledu na to, čím zatím dnes je.

V přátelském přiznání všeho toho, co v něm může způsobit Boží milost.

Ve vaší vůli přijmout se souhlasem jeho existenci v její připravenosti, obnovit jedinečnost rovnováhy, ke které ten druhý je povolán.

Ve vašem odmítnutí soudit toho druhého a ovlivňovat jeho svědomí, i v tom případě, že vám tam dovoluje vstoupit.

A konečně ve zdrženlivosti, v tiché náklonnosti ke všemu nevyslovenému, v tom, jak vaše duše pokleká před tou jeho, v tom všem pozná váš bližní, jak se před ním otevírají nekonečné prostory, ve kterých vdechuje vzduch svého pravého domova. Pak opět může být sám sebou. Padají všechny masky a on vám ukazuje tvář z prvního dne svého života.“

Jsmo tedy pozváni, abychom s vděčností žasli nad krásou člověka, který se nám ve své ubohosti světuje. Naše duše tu zcela samozřejmě padá na kolena. „Ani já tě neodsuzuji, jdi a již nehřeš,“ říká Ježíš.

Abychom byli svědky milosrdenství, musíme se pohybovat po úzkém hřebenu, kde se spolu objímají láska a pravda. Jen tak nezradíme ani mravnost, ani dobrotu. Cizoložníci, Samaritánci nebo Marii Magdaléně byla především v této linii dána účast na setkání s čistým, něžným a blahoslunným Pánem.

Z toho je zřejmé, že milosrdenství není žádná obhajoba hříchu, právě naopak: „Řekla jsi správně, nemám muže, protože jsi jich měla pět, a ten, kterého máš nyní, není tvůj muž“ (Jan 4,17n). Je to pro nás hádanka, že tato věta spouští pro-

KONFRONTACE VE ŠPANĚLSKU POKRAČUJE

Španělští socialisté hodlají dále pokračovat ve svém provokačním proticírkevním kurzu. Stranický sjezd zavázal delegáty, aby hlasovali pro odstranění náboženských symbolů, tedy především křížů, z veřejných budov a škol. Rovněž život nenarozených dětí bude dále omezen. Zatím byl legální potrat možný jen v případě znásilnění matky nebo v případě vážného tělesného postižení dítěte.

ces odpuštění nejen pro tuto ženu, na jejíž sexuální provinění Ježíš poukazuje, nýbrž i pro tisíce jiných Samaritánů, které ona vyburcuje. Jak mohou být taková kousavá slova, v tehdejším kontextu dokonce urážlivá, bránou k radosti? Od té doby, kdy vím, že 80 % působení komunikace spočívá v tónu hlasu a v pohledu, dovoluji si udělat tento závěr: milosrdenství, tento proud živé vody, bylo slyšet v jeho slovech, vyzářovalo z něho při tomto setkání i mimo jeho slova. Milosrdenství je prostředek pravdy. (...)

Naše neznalost milosrdenství otravuje naši zpoohanštelou společnost stejně silně jako ztráta úcty k životu. „Hle, přijdou dny, je výrok Panovníka Hospodina, kdy pošlu na zemi hlad, ne hlad po chlebu ani žízeň po vodě, nýbrž po slyšení slov Hospodinových. Budou vrávorat od moře k moři a ze severu na východ; budou pobíhat a hledat slovo Hospodina, ale nenajdou je!“ (Am 8,11n). Tato slova proroka Amose mi často přicházejí na mysl, když potkávám lidi, kteří se vlečou životem bez jakékoliv orientace, kteří nemají tušení o náboženství života a o milosrdenství, tedy o křesťanství. Šíří se bezpráví a projevy tvrdosti, když nás sociální rámec vede k tomu, že již neznáme zákaz zabíjet, ačkoliv je vepsán do každého srdce. Rodiny trpí a rozpadávají se. Kde není známo milosrdenství, tam propukají tyto zkoušky, zesilují a opakují se.

Jak je možno ke všem těmto bloudícím přinést opět zákon života, který odmítá veškeré vraždění? Bylo zcela mylné přijít s rancem plným zákazů a těžkých vin. To bychom v nich vyvolali pocit, že jim přinášíme těžké jho, které je tíží a brání jim v rozvoji. Ve skutečnosti je zákaz zabíjet zákazem, který osvobozuje. Úcta k životu, jak říká Jan Pavel II., je dokonce předpokladem ke štěstí. A pokud jde o schopnost odpouštět a přijímat odpuštění: toto všech-

no je dobře chráněné tajemství lásky. Kdo ji přehlídí, toho utiskuje často jen břemeno trpkosti a pocitu viny.

„Těšte, těšte můj lid!“ (Iz 40,1). Hříšník potřebuje útěchu. (...)

Když nám žena řekne: „Spáchala jsem ošklivý zločin!“, musíme být schopni s něžnou Boží dobrotou postavit protiotázku: „Vy jste spáchala strašný zločin?“ Nejde o to – popírat tíži jednání, ke kterému se přiznává. Kdo však projeví hrůzu nad tím, co bylo řečeno, může tím zranit osobu, která potřebovala, abychom to vyslovené vzali vážně. Také nic nepomůže je jen odbýt. Naše blahověle musí být dokonalá. Pozor však na zrádná slova, která v zájmu, aby přinesla uklidnění, chlácholí svědomí a vyvolávají nebezpečí, že vystaví druhého strachu z fatalismu. Říci ženě, že jejímu potratu se nedalo zabránit, je nejlepší prostředek, jak ji zničit. Dnes uznávají dokonce i ti, kteří se zasazují za právo na potrat, že tyto ženy potřebují, aby po svém jednání mohly prosit o odpuštění. (...)

Jen tam, kde je zajištěno a přijímáno milosrdenství, můžeme odstranit pocitu viny, které člověka tak dusí, že není schopen rozlišovat mezi činem a sebou samým. Kdo se identifikuje s těžkým špatným jednáním, činí z tohoto jednání těžké okovy na nohu, které mohou vést až k psychické, citové i fyzické smrti.

„Jsem matka vražednice!“ Toto vězení osudovosti vede často k opakovanému potratu. Je naléhavě nutné, aby právě hlásání milosrdenství chránilo před opakováním. Milosrdenství umožňuje oddělit skutek od osoby. „Jako je východ vzdálen od západu, tak je vzdálena od nás naše vina“ (Ž 103,12). Milosrdenství otevírá možnost uznat vinu, odloučit se od ní a osvobodit se.

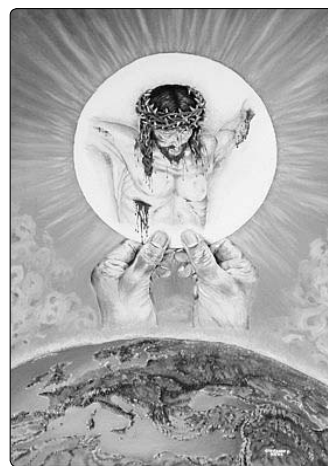
Z Vision 2000 - 3/2008
přeložil -ls-

Eucharistický život podle příkladu svatých (10)

Každý den s ním

Ježíš přebývá ve svatostánku pro mne. Je chlebem pro můj nadpřirozený život. Je pokrmem mé duše. „Mé tělo je skutečný pokrm a má krev je skutečný nápoj“ (Jan 6,55). Chci-li se duchovně nasytit a být plný života, musím ho přijímat. „Když nebudete jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život“ (Jan 6,53). Svatý Augustin nám říká, že jeho věřící v africké církvi nazývali Eucharistii výrazem „Život“. Když se chystali jít k eucharistickému stolu, říkali: „Jdeme k Životu.“ Obdivuhodný výraz!

Abych svůj nadpřirozený organismus zachoval při životě, musím ho žít: Eucharistie je opravdu „Chléb života“ (Jan 6,34). „Chléb, který sestoupil z nebe“ (Jan 6,59), který dává a obnovuje, zachovává a dává růst našemu křesťanskému životu, tak jako je pro anděly nezbytné, aby patřili na Boha a setrvali tak ve svém slavném a blaženém životě.

Svou duši musím žít každý den, tak jako musím každodenně žít své tělo a dodávat mu sílu. Svatý Augustin učí: „Eucharistie je každodenní chléb, který přijímáme jako lék na naši každodenní slabost.“ A svatý Petr Julián Eymard připoju-

je: „Ježíš nám připravil Hostii nejen pro jedenkrát, nýbrž pro každý den našeho života. Naše Hostie jsou připraveny. Neztrácejme ani jednu z nich.“

Ježíš je v Hostii lásky tak líbezný a tak uzdravující, že svatá Gemma Galgani volá: „Cítím velkou potřebu být vždy znovu oživována tímto tak sladkým pokrmem, který mi dává Ježíš. Tato hostina lásky, kterou mi Ježíš připravuje každé ráno, mě dojíhá a přitahuje k sobě všechny city mého srdce.“

Pro světce bylo každodenní svaté přijímání naléhavou nutností Života a Lásky, která odpovídá Ježíšově horoucí touze darovat se a být Životem a Láskou každé duše. Nezapomínejme, že Zelený čtvrtek byl pro Ježíše „vytouženým dnem“ (Lk 22,15). Proto svatý farář Arský prohlašoval přímo vášnivě: „Každá proměněná hostie je tu proto, by se strávila láskou v lidském srdci.“ Svatá Terezička napsala své sestře: „Není to proto, aby přebýval ve zlaté nádobě, když Ježíš každý den sestupuje z nebe, ale proto, aby našel jiné nebe, ono nebe v naší duši, kde nachází svou rozkoš.“ A když ho nechce přijmout duše, která by ho mohla přijmout do svého srdce, Ježíš pláče. Proto – pokračuje sv. Terezička – „když ďábel nemůže vstoupit do svatyně duše hříchem, chce alespoň, aby zůstala prázdná, bez Pána, aby zůstala bez svatého přijímání.“ Je tedy zřejmé, že se jedná o ďábelskou nástrahu, neboť jen ďábel může mít zájem na tom, aby nás držel daleko od Ježíše.

Mějme se proto na pozoru. Snažme se, abychom neupadli do ďáblovy léčky: „Dělejte tak, abyste neztratili žádné svaté přijímání“ – doporučuje nám svatá Markéta Marie Alacoque. „Nemůžeme udělat našemu nepříteli větší radost, než když nás

► zdrží od Ježíše, který mu odnímá moc nad každým z nás.“

Každodenní svaté přijímání je každodenním zdrojem lásky, síly, světla, odvahy, „každé ctnosti a každého dobra“. „Kdo žízni, ať přijde ke mně a pije“ (Jan 7,37), řekl Ježíš. On jediný je „zdroj vody tryskající do věčného života“ (Jan 4,14). Jak je možné, že je někdo, kdo nechce nebo má v tom těžkosti ochutnat každý den tuto božskou „hostinu Pánovu“ (1 Kor 10,21)?

Svatý Tomáš Morus, velký anglický kancléř, který zemřel jako mučedník, protože se postavil proti rozkolu, účastnil se denně mše svaté a přijímal svaté přijímání. Někteří jeho přátelé se ho snažili přesvědčit, že to není vhodné pro laika, který je zaměstnán tolika státními záležitostmi. „Vy mně oponujete,“ říkal světec, „všemi těmi důvody, které mě naopak ještě více přesvědčují, abych přijímal svaté přijímání každý den. Moje zaneprázdnění je velké, a právě s Ježíšem se učím soustředěnosti. Příležitostí k urážce Boha je příliš mnoho, a já od Něho přijímám každý den sílu, abych se jim vyhnul. Potřebuji světlo a moudrost, abych vyřešil obtížné záležitosti, a tak se mohu každý den radit s Ježíšem ve svatém přijímání. On je můj velký Učitel.“

Slavného biologa Bantinga se jednou zeptali, proč chodí denně k svatému přijímání. „Pomysleli jste někdy na to, co bychom měli, kdyby každou noc nesestupovala z nebe rosa? Žádná rostlina by se nemohla rozvíjet. Květy a rostliny by neuskutečňovaly transpiraci, kterou vyvolává denní teplo. Znovunabytí sil, osvětlení, rovnováha lymfatických tekutin, život rostlin by byl odsouzen k záhubě...“ Po přestávce pokračoval: „Také moje duše je jako rostlinka, něco velmi křehkého, na co horko a vítr dorážejí každý den. Je tedy nutné, abych každý den šel a dal na sebe zapůsobit rose, kterou mi poskytuje svaté přijímání.“

Svatý Josef Cotelengo doporučoval lékařům, kteří působili v „Domě Boží Prozřetelnosti“, aby chodili každý den na mši svatou a k svatému přijímání dříve, než začnou provádět obtížné chirurgické úkony, protože, jak říkal, „medicína je velká věda, ale velký lékař je Bůh“. A blahoslavený Giuseppe Moscati, slavný neapolský lékař, se řídil právě tímto: snažil se s až neuvěřitelným úsilím za cenu mnoha obětí, zvláště při častých cestách, aby nikdy nepřišel o každodenní svaté přijímání. A když mu to některý den opravdu nebylo možné, neměl odvalu vykonávat lékařské návštěvy, protože říkal: „Bez Ježíše nemám potřebné osvětlení nezbytné pro mě nemocné.“

Jaká byla vášně světců po každodenním svatém přijímání! Kdo ji může vyslovit? Svátý Josef Kupertinský, který neměl dne, aby se nespojil se svým Miláčkem, řekl jednoho dne svým spolubratřím: „Vězte, že den, kdy nebudu moci přijmout Beránčka (tak důvěrně nazýval Beránka Božího), přejdu do jiného života.“ A opravdu, jen jeden den, kdy ho přepadla přesila zla, nemohl přijmout svaté přijímání: byl to den jeho smrti!

Když měl otec svaté Gemmy Galgani starost o zdraví své dcery a káral ji, že každý den brzy ráno chodila na mši svatou, dostal od své svaté dcery tuto odpověď: „Ale otče, mně škodí právě to, když jsem odloučena od svátostného Ježíše.“

Když se svatá Kateřina Janovská dověděla o interdiktu, který zakazoval v jejím městě sloužit mši svatou a rozdělávat svaté přijímání, odcházela každý den do velmi vzdálené svatyně mimo město, aby mohla přistoupit ke svatému přijímání. Řekli jí, že to přehání. Svěťice odpověděla: „Kdybych musela ujít mnoho mil po žhavém uhlí, jen abych došla tam, kde mohu přijmout Ježíše, řekla bych, že je to cesta stejně snadná, jako kráčet po koberci růží.“

Poučme se z této lekce my, kteří máme snad několik kroků do kostela, kde bychom mohli přijmout do svého srdce Ježíše. A i kdyby nás to mělo stát nějakou obětí, nestálo by to za to?

Ale na tom není dosti, když pomyslíme na světce, kteří chtěli přijímat Ježíše nikoliv jednou, ale vícekrát za den. Jedné své duchovní dceři, která v dobré víře chválila své hrdinství, že přijímá každý den, P. Pio odpověděl: „Dcero moje, kdybych mohl, přijímal bych Ježíše do svého srdce desetkrát za den.“ A když se mu jednou jeden duchovní syn zpovídal, že pouze ze zapomnělosti přistoupil jeden den dvakrát ke svatému přijímání, otec Pio odpověděl: „Blahoslavená zapomnělost!“

Vzhůru! Nenechme se prosit, abychom učinili věc tak svatou, jako je každý den přistoupit ke svatému přijímání, v němž získáváme všechno dobré pro duši i pro tělo.

Pro duši. Svátý Cyril Jeruzalémský, Otec a učitel Církve napsal: „Když tě nadýmá jed pýchy, uteč se k svatému přijímání, a Chléb, pod jehož způsobami se stal ničím tvůj Bůh, naučí tě pokoře. Hoříš-li horečkou lakoty, syť se tímto Chlebem, a naučíš se velkodušnosti. Jestliže tě zarmucuje ledový vítr lakomství, vzpomeň si na chléb andělů, a v tvém srdci začne bujet láska. Cítíš-li nestřídmost, syť se Tělem a Krví Krista, který ve svém životě praktikoval tak vynikajícím způsobem střízlivost, a staneš se

střídmým. Jsi-li líný a pohodlný v duchovních věcech, posilni se tímto nebeským chlebem, a staneš se horlivým. A když konečně cítíš horečku nečistoty, ochutnej Chléb andělů, a neposkvrněné Tělo Kristovo tě učiní čistým a nevinným.“

Když se chtěli dovědět, jak se mohl svatý Karel Boromejský uchovat čistým mezi svými vrstevníky, kteří propadli nezřízenosti a frivolnosti, zjistili toto jeho tajemství: každodenní svaté přijímání. A byl to sám svatý Karel, který doporučoval časté svaté přijímání chlapci Aloisovi z Gonzagy, který se stal světcem andělské čistoty. Opravdu, Eucharistie se nám zjevuje jako „pokrm vyvolených a víno, které dává rašit pannám“ (Zach 9,17). Svátý Filip Neri, který znal velmi dobře duši mladých lidí, říkal: „Úcta k Eucharistii a úcta k svatě Panně nejsou nejlepším, nýbrž jediným prostředkem, jak zachovat čistotu. Jen svaté přijímání může zachovat čisté srdce po mnoho let. Bez Eucharistie není čistoty.“ Je to svatá pravda!

Pro tělo. Kolikrát se již v Lurdách znovu opakovalo skrze Eucharistii to, co evangelium říká o Ježíši: „Vycházela z něho moc, která uzdravovala všechny“ (Lk 8,46)? Kolik těl bylo uzdraveno sladkým Pánem uzavřeným pod bělostnou způsobou? Kolik trpících přijalo od Boží Prozřetelnosti s eucharistickým chlebem i chléb zdraví! Svátý Josef Cotelengo jednou zjistil, že někteří, kteří se uchýlili do „Domu Prozřetelnosti“, nepřistupovali ke svatému přijímání. Ciborium zůstalo plné. Právě ten den pochybělo chleba. Světec postavil ciborium na oltář a s velkým zanícením řekl tato silná slova: „Cibor je plná, brašny prázdné!“

A je tomu opravdu tak. Ježíš je plnost života a lásky mé duše. Bez něho zůstává srdce prázdné a pusté. S ním naopak mám každý den nekonečné zásoby dobra, čistoty a radosti.

(Pokračování)
Překlad -lš-

Duch Svatý působí v Církvi

Církev není lidské, ale božské dílo

Kdo je Duch Svatý? Někdy je to pro nás obtížné najít „osobní linku“ k Duchu Svatému. On je pravý duch, tzn. neviditelný, neuchopitelný, nepředstavitelný.

Můžeme tedy poznávat Ducha Svatého jen skrze jeho působení, a jeho působení je mocné.

Jak se vedlo apoštolům? Po násilné smrti Ježíše na kříži se domnívali, že je po všem. Skrývali se v domech a měli strach vystupovat jako apoštolové. Jejich strach byl tak velký, že se během dne vůbec neobjevovali na ulicích. Když se jim zmrtvýchvstalý Ježíš zjevil, musel projít zamčenými dveřmi, protože se zavřeli.

Když však přišly Letnice, Duch Svatý, kterého Ježíš slíbil, sestoupil na ně s celou plností svých milostí a zapálil jejich srdce. Bylo to „biřmování“ apoštolů. Po tomto biřmování vyšli naplnění Duchem Svatým a všude hlásali evangelium, i ve chrámě. Nesčetněkrát byli zatčeni, plísněni, bičováni. Ale Duch Svatý jim dával sílu, aby to všechno snášeli pro Ježíše. Dával jim radost a pokoj, jaký může dát jen Bůh.

Nebyl to nápad apoštolů, že po nanebevstoupení půjdou a budou hlásat evangelium. Nestalo se tak podle lidských měřítek, nýbrž musel nejdříve přijít Duch Svatý a učinit si z nich svůj nástroj. Bez Letnic, bez seslání Ducha Svatého by nebylo Církve! Vytvoření a rozšíření Církve po celém světě není výsledkem lidského nadšení, nýbrž je to dílo Boží. Apoštolové jsou o-duše-vněni Bohem, naplnění Duchem Svatým. Proč si Ježíš nepovolal za apoštoly vzdělané rabíny nebo farizeje, nýbrž chudé a nevzdělané rybáře? Protože právě oni byli otevřeni pro Boží působení, byli nejvhodnější-

mi nástroji, naplněnými a vedenými Duchem Svatým.

Proto v Církvi stále trvá nebezpečí spoléhat se na své vlastní síly a nikoliv na působení Ducha Svatého. Je mnoho projektů, plánů, akcí, kulatých stolů, co všechno se v Církvi musí změnit. K tomu přistupují mediální zprávy, které mluví o Církvi většinou jen v souvislosti s choulostivými tématy, takže se vytváří dojem, jako by Církvi šlo pouze o nějaká přísná negativní pravidla nebo mravní otázky.

A pak zveme mladé lidi jen s malou dávkou radosti do Církve, zveme je, aby vedli křesťanská svátostná manželství, zveme je, aby přemýšleli o otázkách duchovních povolání, a mámlí to trochu přehnat, řeknu to slovy jednoho přítele kněze: „Pojďte s námi na naši potápějící se loď.“

Církev však je instituce naplněná Duchem Svatým a je na nás, abychom mu poskytli prostor pro jeho působení jak v Církvi, tak v našem zcela osobním životě.

Nejsou to lidské akce, nýbrž Duch Svatý, který naplňuje naše srdce, dává pokoj a radost, poskytuje nám útěchu ve smutku a sílu ve slabosti, který nám pomáhá v naší bezradnosti a směřuje nás s Bohem i se sebou navzájem – on je Duch, který chce naplnit celý náš život požehnáním.

Duch Svatý působí tam, kde je modlitba

Proč Duch Svatý nesestoupil na mladou Církev ihned po nanebevstoupení, nýbrž až o devět dní později? Apoštolové se shromáždili spolu s Marií a Večeřadle a modlili se a teprve potom přišel Duch Svatý. Duch Svatý působí tam, kde se modlíme.

Již za několik dní budete pokřtěni Duchem Svatým (Sk 1,5). Co dělat, aby takové zaslíbení se naplnilo i dnes? Chtěl bych

uvést několik vnitřních předpokladů a jednání, které nás mohou připravit k tomu, abychom přijali Ducha Svatého.

Prvním předpokladem je po tomto Duchu dychtit, rozvíjet živou touhu s vírou plnou očekávání. Vzpomeň si na Kristova slova: *Kdo žízni, ať přijde ke mně a pije. A na následující vysvětlení evangelisty: Myslel tím Ducha, kterého měli přijmout všichni, kdo v něho věří (Jan 7,37-39). Na koho sestoupí Duch Svatý? ptá se svatý Bonaventura, a odpovídá: „On přijde tam, kde je milován, pozván a očekáván“ (Kázání na 4. neděli velikonoční, 2).*

Kdo vstoupí do domu, do kterého není pozván? Ducha Svatého musíme zcela vážně pozvat. V některých oblastech Itálie bylo dříve obyčejem při návratu z nedělní mše svaté pozvat přítele nebo toho, kdo dělal při návratu společnost, na oběd a skleničku vína. Přitom se však předpokládalo, že pozvaný uvede nějakou výmluvu a omluví se. Bylo by to velké překvapení, kdyby odpověděl: *Děkuji, přijdu velice rád.* Bylo to tedy jen velice formální pozvání.

Existuje nebezpečí, že i naše pozvání Ducha Svatého má obdobný charakter. Opakujeme stále: „...Přijď, Duchu Svatý...“, ale v nitru si říkáme: Ale jen žádné nápady nebo novoty! Není možno zvát Ducha Svatého a současně svazovat jeho svobodu, když mu chceme předpisovat, co má dělat. Je to strach z nevyočitatelnosti, který mnohé zdržuje od toho, otevřít se zcela jeho jednání. A to je nedostatek víry.

Kardinál Meisner, svatý muž, prozradil jednou tajemství svého života:

„Chtěl bych ti prozradit tajemství svatosti a štěstí. Uved' každý den na pět minut svou fantazii do úplného klidu. Zavři oči pro všechny viditelné věci a sluch pro všechnen hluk tohoto světa. Zastav se sám u se-

be ve svatyni tvé pokřtěné duše, která je chrámem Ducha Svatého, vyslov tuto modlitbu:

Ó Duchu Svatý, Duše mé duše, klaním se ti. Osvěcuj mě, ved mě, posiluj mě, těš mě. Dej mi poznat, co mám dělat, dej mi svá vnuknutí. Slibuji ti, že se budu řídit tvými pokyny a přijmu všechno, co se mi může podle tvého dopuštění přihodit. Dej mi jen poznat tvou vůli.

Budeš-li to dělat, tvůj život bude šťastný, vyrovnaný a plný útěchy i uprostřed utrpení. Protože milost bude přiměřená zkoušce a s mnoha zásluhami jednou překročíš práh věčnosti. Tato odevzdanost Duchu Svatému je tajemstvím svatosti.“ (*Z Pokladnice modliteb*)

Duch Svatý tvoří jednotu

Návštěvníci se zeptali opata v jednom klášteře: *Jak je to možné, že mniši, i když jsou tak rozličného původu, založení a vzdělání, představují takovou jednotu?*

Místo teoretických výkladů odpověděl opat tímto obrazem: „Představte si kolo. To je obruč, paprsky a náboj. Obruč je obklopující zeď, ale trží všechno pohromadě jen zevně. Z toho obvodu však vycházejí paprsky do středu a drží je náboj. Ty paprsky, to jsme my sami a náboj to je Duch Svatý. Z tohoto Středu žijeme. Drží nás pohromadě.“ Návštěvníci naslouchali s úžasem a pochopili něco důležitého.

Opat však pokračoval: „Čím více se paprsky blíží ke středu, tím více se také mezi sebou sbližují. Přeneseno do konkrétního života to znamená: Když se skutečně zcela blížíme k Bohu, středu našeho lidského i duchovního společenství, sbližujeme se i mezi sebou. Jen tak můžeme žít spolu a pro sebe navzájem, a tím i pro druhé.“ Všechno čistě lidské úsilí o jednotu a pokoj, ať už v malém, v rodině nebo v obci, nebo ve velkém, ve světové politice, je předem určeno k nezdaru, není-li vedeno Duchem Božím, Duchem jednoty a pokoje.

Z -sks- 24/208 přeložil -lš-

Bernadeta řekla... (3)

Bernadeta Soubirousová nám nezanechala žádné písemnosti. V archivech kláštera Saint-Gildart v Nevers se však nacházejí akta svatořečení. Jsou zde svědecké výpovědi sester a jiných osob, které s ní byly v kontaktu, především v době jejího klášterního života v letech 1866–1879. Jedná se o vzpomínky, anekdoty, epizody, odpovědi, které zůstaly jejím společnícům v paměti. Díky René Laurentinovi vyšly tyto vzpomínky knižně pod titulem *Bernadeta řekla...* Z těchto vzpomínek můžeme poznat její hlubokou víru a její neuvěřitelnou prostotu... Předkládáme malý výběr z této publikace.

LISTOPAD 1871

Matka Marie-Therese Bordenave:

Když se jí jednou matka představená zeptala, zda neměla pocity sebezalíbení vzhledem k projevům milosti, které jí Matka Boží prokázala, Bernadeta odpovídala: „Co si o mně myslíte? Domníváte se, že jsem nevěděla,

Bernadeta Soubirousová

že si mě Matka Boží zvolila právě proto, že jsem ta nejnaivnější? Kdyby našla hloupější, než jsem já, jistě by si ji vybrala.“

Sestra Joseph Ducount:

Viděla jsem, jak velice trpěla duševně i tělesně. Ale snášela to utrpení bez nejmenšího postesknutí. Vzala do rukou kříž, podívala se na něho a to bylo vše.

Sestra Madeleine Bounaix:

„Co zde děláte?“ zeptala se mě. „Odjíždím a čekám na novicmistryni.“ „A kam odjíždíte?“ „Do Beaumont.“ „Nuže, se-

stro, nezapomeňte nikdy na to, co vám říkám. Nezapomeňte, že máte dělat všechno pro Pána. Rozuměla jste mi? Všechno pro Pána.“

PROSINEC 1871

Sestra Victoire Cassou:

Bernadeta mi řekla: „Posadte se při půlnoční ke mně, je zde místo.“ Byla jsem z toho velice šťastná a viděla jsem, jak je usebraná a zbožná. Po svatém přijímání se ponořila do hluboké usebranosti a zdálo se, že vůbec nezpozorovala, že ostatní už odešly. Zůstala jsem po jejím boku, protože jsem neměla chut jít s kamarádkami do refektáře. Dlouho jsem ji pozorovala, aniž by si toho všimla. Její tvář zářila nebesky jako při extázi.

Když pak přišla sestra, která chtěla zavřít kostelní dveře, zachřestila silně svazkem klíčů. Tu se teprve probrala ze svého stavu.

Opuštela kapli a já jsem šla za ní. V klášteře se ke mně naklonila a zašeptala mi: „Vy jste si v refektáři nic nevzala?“ „Vy přece také ne,“ odpověděla jsem. Mlčky se otočila a šly jsme každá svou cestou.

SRPEN 1872

Sestra Eudoxie Chatelain:

V době volna zvedla jedna sestra ze země netopyra. Všechny sestry vykřikly. „Jak můžete zvednout tak ošklivé zvíře. Je to obraz ďábla,“ řekla jsem. Sestra Marie Bernarda se otočila a řekla mi: „Sestro, žádné zvíře není obraz ďábla. Tím může být pouze urážka Boha.“

KVĚTEN 1873

Elisa (sirotek z Varennes):

Bylo to v květnu 1873. Při návštěvě sirotčince, který sestry vedly, putovala Bernadeta s dvanácti sirotky až k mariánské soše v lese.

Byla nemocná a sotva se držela na nohou. Když jsme byly na místě, posadila se a vyzvala děvčata s typickou naléhavostí: „Děti, milujte velice Matku Boží a modlete se k ní. Ona vás bude chránit...“ Pak vyzvala mladé publikum, abychom zazpívaly jednu píseň.

ČERVEN 1873

Jeanne Jarret (kuchařka):

Vzpomínám si, že byla rok nemocná a my jsme se musely zříct jejich návštěv. Když se znovu objevila, blahopřály jsme jí k jejímu uzdravení. Odpověděla: „Tam nahoře mě nechtěli.“ A řekla to s takovým smutkem, že mi vstoupily slzy do očí.

ČERVEN 1874

Sestra Vincent Garros:

Jednou v sakristii jsem se chtěla dotknout purifikatoria. Zabránila mi v tom a řekla: „To nesmíš!“ A pak vzala roušku s obrovskou úctou a vložila ji opět do schránky. Zdálo se, jako by se přitom modlila, s takovou úctou to dělala.

ROK 1875

Sestra Julie Ramplou:

Sestra Marie Mespoulhé se modlila se spolusestrami při práci růženec. Sestra Marie

Bernarda vždy zvláštním způsobem zdůrazňovala slova: Pros za nás hříšné. Když jsme ji na to jednou upozornily, řekla nám: „Ano, musíme se mnoho modlit za hříšníky. Matka Boží mi to poručila.“

ČERVEN 1876

Sestra Ambroise Fenasse:

Když byla socha Panny Marie v Lurdech korunována, mluvila sestra Voršila s Bernadetou o jeskyni: „Chtěla byste ji znovu vidět?“ „Moje poslání v Lurdech je skončeno. Co bych tam měla dělat?“ „V Lurdech se chystá velká slavnost, přijede tam mnoho biskupů. Nebyla byste ráda u toho?“ „Ó ne, moje místočko na ošetřovně je pro mne milejší než tento svátek, i když se na něj velice těším.“ Pak po krátké pomlce řekla: „Kdybych se mohla do této jeskyně přemístit, na několik minut tam být sama a modlit se, když tam nikdo není, udělala bych to ráda. Ale kdybych musela cestovat jako ostatní a zamíchat se mezi lidmi, pak raději zůstanu zde.“

ČERVENEC 1876

Matka Joseph Cassagnes:

Vidím ji stále před sebou. Měla 32 let, ale vypadala mnohem mladší. Vidím její živé, tmavé oči. Na její tváři nebylo stopy po nemoci nebo po smutku. Byla klidná, dokonce veselá. Takovou vyrovnanost v utrpení mohu jedině obdivovat. Když jí novicmistryně řekla, že mě trápí pocit nespokojenosti, podívala se na mě hlubokým sladkým pohledem: „Copak nechápete, že

to je ďábel?“ Pak se odmlčela a řekla smutným tónem: „Když se k Vám blíží, plivněte mu prostě na nos!“

ČERVEN 1877

Sestra Casimir Callery:

Večer po průvodu Božího Těla nastala prudká bouře. Blesk udeřil do okna, vedle kterého se vroucně modlila sestra Marie Bernarda. Okenní rám byl celý červený, plynové potrubí se začalo tavit a vyrazil plamen, který šlehal až k sakristii, kde byly uloženy závěsy a koberce. „Hori!“ zvolala sestra z nemocniční stanice. Zvedla jsem se a šla jsem k sestře Marii Bernardě. „Ó,“ řekla, „to je ďábel, kterému se nelíbila naše krásná slavnost.“ Plyn byl rychle zastaven a nic se nestalo. Připisovaly jsme tuto okolnost vroucí modlitbě sestry Marie Bernardy.

ČERVEN

Sestra Casimir Callery:

Bernadeta měla velký soucit s bližními. Jednou v noci, když jí trápila horečka, volala sestru, aby jí přinesla něco k pití, ale sestra tvrdě spala. Vstala a šla se napít přímo z vodovodu. Když jsem ji spatřila, vykřikla jsem překvapením, ale ona řekla: „Pst, tiše! Už je to v pořádku. Nebuďte tu ubohou sestru, právě tak dobře spí.“

ZÁŘÍ 1878

Sestra Marthe du Rais:

Sestra Marie Bernarda složila věčné sliby. Její radost byla nesmírná a chtěla umřít štěstím. „Cítím se jako v nebi,“ řekla mi. „Kdybych zemřela, nic by se nestalo. Sliby jsou jako druhý křest.“

BŘEZEN 1879 (MĚSÍC PŘED JEJÍ SMRTÍ)

Henri Lasserre:

„Co chce Pán, to chci také já,“ řekla ve své bolesti, „to-

lik, kolik on chce. Já se mu zcela odevzdávám a být obětí Ježíšova Srdce, to by měla být moje radost.“

V této poslední nemoci velice trpěla. Její úzká hrud' byla jeden oheň. Její stehenní kost byla zničená kostižerem.

Sestra Emilie Marcillac:

Astmatické záchvaty byly stále častější. Na pravém kolenně měla veliký nádor, její kosti byly rozpadlé: Trpěla nevýslovnými bolestmi, ale každý bolestný povzdech měnila v modlitbu. „Můj Bože, nabízím ti to. Můj Bože, miluji tě!“

Sestra Saint-Cyr Jollet:

Říkala: „Můj Bože, já chci trpět, toužím po tom, ale dej mi milost trpělivosti, kterou tolik potřebuji.“

Opat Perreau:

Na konci života byla velice smutná, že nemůže chodit na adorace, a posteskla si kaplanovi. On jí řekl: „Utěšte se, konáte adoraci u paty kříže tím, že se noříte do ran našeho Pána.“ Bernadeta odpověděla: „Jak dobře mi dělají tato slova!“

BLAHOŘEČENÍ RODIČŮ

Manželé Martinovi, rodiče svaté Terezie z Lisieux, budou v krátké době zařazeni mezi blahoslavené. Jejich dcera o nich prohlásila: „Bůh mi dal otce a matku, kteří si zasluhují víc nebe než zemi.“ Kongregace pro blahořečení a svatořečení zveřejnila již dekret o zázraku, který se udál na přímluvu svatých rodičů. Jejich hrdinské ctnosti potvrdil Jan Pavel II. již v roce 1994.

Aby jí pomohl v jejím utrpení a umírání, připomněl jí opat Febvre krásu Matky Boží. „Ó ano, jak velkou útěchou je pro mne tato myšlenka.“ Krátce před smrtí poručila, aby odstranili z jejího lůžka všechny obrázky, které jí přinesli. Na otázku, proč – odpověděla: „Mně stačí toto.“ A ukázala na kříž.

15. DUBNA 1879 (den před smrtí)

Opat Febvre:

Sestra Marie Bernarda prožívala večer před svou smrtí podobný duchovní zápas jako Ježíš. V noci z pondělí bylo slyšet několikrát, jak říká: „Odstup ode mne, satane!“ V úterý ráno mi řekla, že ji satan pokoušel, chtěl ji zastrašit, ale když volala jméno Ježíšovo, všechno zmizelo.

16. DUBNA (den úmrtí)

Sestra Nathalie Portat:

Při slovech *Ave Maria* Bernadeta opět ožila a opakovala dvakrát a se zvláštním důrazem: *Svatá Maria, Matko Boží, pros za mě, ubohou hříšnici.*

Opat Perreau:

Sestry ji prosily, aby přednesla jejich prosby v nebi. Bernadeta odpověděla: „Ano, na žádnou z vás nezapomenu.“

DUBEN 1879

Matka Eleonore Cassagnes:

Řekla: „Jsem víc dojata, když si o utrpení Páně čtu, než když je vykládám.“

Krátce před smrtí jí kaplan řekl: „Myslete na slib Matky Boží. Nebe je konec cesty.“ Ona zvolala: „Ano, ale ten konec prostě nechce přijít.“

Kolem čtvrt na čtyři řekla Bernadeta: „Žízním.“ Podali jí sklenici a přiložili k jejím rtům. Pak udělala nádherným způsobem znamení kříže, sklonila hlavu a odevzdala svou duši Pánu.

*Z 30giorni 1/2008
přeložil-lš*

O viditelných liturgických změnách v bohoslužbách Svatého otce

Hovoří papežský ceremonář Mons. Guido Marini

Papežský ceremonář Mons. Guido Marini poskytl deníku L'Osservatore Romano rozhovor, ve kterém odpovídá na otázky, týkající se různých podrobností, kterých si povšimne divák televizních přenosů veřejných vystoupení Svatého otce. Různé prvky liturgického ustrojení a nádob při papežských bohoslužbách jsou díky televizi NOE viditelné i divákům v České republice a mohly by proto vzbudit stejné otázky i u nás. Papežský ceremonář Mons. Marini na tyto otázky ve zmíněném rozhovoru odpovídá.

Již před několika měsíci došlo k výměně biskupské berly, kterou papež používá během bohoslužeb. Co bylo důvodem této změny?

Zlacená berla zakončená řeckým křížem, kterou dnes papež užívá, patřila Piu IX. a Benedikt XVI. ji poprvé použil letos na Květnou neděli. Tuto berlu se rozhodl používat Svatý otec výměnou za stříbrnou berlu, na jejímž konci je kříž s corpusem a kterou zavedl Pavel VI. a užíval ji pak Jan Pavel I., Jan Pavel II. i Benedikt XVI. Tato změna není výrazem nějakého návratu k tomu, co je staré, ale podtrhuje vývoj v kontinuitě, zakořenění v tradici, které umožňuje řádně pokračovat na cestě dějin. Tato pastýřská hůl neboli biskupská berla totiž odpovídá věrněji formě berel, jež jsou typické pro římskou tradici a které měly vždycky formu kříže bez korpusu a to přinejmenším od doby, kdy římstí papežové začali berlu používat. Netřeba také zapomínat na praktický prvek celé věci. Berla Pia IX. je totiž lehčí a lépe se drží než pastýřská hůl, kterou zavedl Pavel VI.

Platí to také o liturgickém rouchu, které papež při různých příležitostech obléká?

I v tomto případě je třeba říci, že použitá liturgická roucha, jakož i některé detaily ritu mají podtrhnout kontinuitu aktuálního liturgického slavení s těmi způsoby slavení, jimiž se vyznačoval život Církve v minulosti. Hermeneutika kontinuity je vždycky přesným kritériem in-

terpretace dobové cesty Církve. Platí to také pro liturgii. Jako papež cituje ve svých dokumentech předchozí papeže, aby poukázal na kontinuitu magisteria Církve, tak v oblasti liturgie papež užívá liturgický oděv a posvátná roucha předešlých papežů, aby naznačil tutéž kontinuitu i v oblasti lex orandi. Chtěl bych ovšem poznamenat, že papež nepoužívá jenom stará liturgická roucha, ale často také ta moderní. Důležité není ani tak to, zda jsou stará, nebo moderní, ale spíše to, zda jsou hezká a důstojná. To jsou důležité složky liturgického slavení.

Záleží však možná také na tom, zda se papež nachází v Itálii nebo mimo Itálii, kde je vybirajívá místní církev.

Samozřejmě. Týká se to např. poslední zahraniční cesty do Spojených států, ale i nedávných italských cest do Janova a Apu-

Mons. Guido Marini

lie. I v obou těchto případech připravují liturgická roucha dané diecéze, po dohodě s úřadem papežských liturgických obřadů.

V různosti stylů a s pozorným přihlednutím k charakteristickým místním prvkům je kritériem krása a důstojnost, což jsou typické dimenze posvátných úkonů, ke kterým dochází při slavení eucharistie.

Existuje v této souvislosti nějaká zvláštnost, pokud jde o nacházející cestu Benedikta XVI. do Austrálie?

Mohu říci, že doba příprav byla velmi plodná a na australské straně jsme se setkali s velmi srdečnou a ochotnou spoluprací. Papež Benedikt XVI. se znovu setká s mládeží celého světa a všichni se modlíme, aby toto setkání mohlo být opět důvodem velké milosti pro všechny, příležitostí poznat intenzivněji tvář Ježíše i Církve, podnětem k pohotové a velkodušné odpovědi na Pánovo volání. Přáním je také to, aby pečlivě připravované liturgické slavnosti byly prožívány od srdce a opravdově a staly se tak příležitostí k přijetí této milosti.

Co lze říci o papežském trůnu, použitém při konsistoři, a o kříži, který se vrátil opět doprostřed oltáře?

Takzvaný trůn, užívaný při zvláštních příležitostech, chce jednoduše zdůraznit liturgické předsednictví papeže, Petrova nástupce a Kristova náměstka. Pokud jde o umístění kříže do středu oltáře, ukazuje se tím na **ústřední postavení krucifixu při slavení eucharistie**. Při ní nejde o podívanou, ale o pohled na

Mons. Guido Marini

Toho, který se narodil, zemřel a vstal z mrtvých, na Spasitele. **Od Pána přichází spása, On je Východ, vycházející Slunce, ke kterému máme obracet svůj pohled, od něhož máme všichni přijmout dar milosti.** Otázka liturgické orientace při slavení eucharistie, jakož i její praktické provedení, kterým dostává svou formu, má velkou důležitost, protože v sobě nese základní jak teologický a antropologický, tak eklesilogický obsah, jež patří do osobní spirituality.

A to bylo také důvodem rozhodnutí slavit eucharistii na starobylém oltáři Sixtinské kaple během letošního svátku Křtu Páně?

Přesně tak. V okolnostech, kdy se bohoslužba koná tímto způsobem, **nejedná se o obracení se zády k věřícím, ale o společnou orientaci věřících směrem k Pánu**. Z tohoto hlediska proto shromážděným věřícím „není upírán vstup“, ale „spíše se jim otevírá“ a jsou přiváděni k Pánu. Je možné postřehnout rozmanité okolnosti, při nichž – v důsledku uměleckého rázu místa kultu a jeho mimořádné krásy a harmonie – je jakoby žádoucí slavení na starém oltáři, na kterém je mimo jiné uchována přesná orientace liturgického slavení. Nemělo by to překvapovat: stačí jít do baziliky svatého Petra ráno, aby bylo možné vidět, jak kněží u různých oltářů slaví eucharistii v řádné formě ritu podle liturgické reformy, a to na tradičních oltářích a tedy právě tím směrem, jako

tomu bylo o letošním Křtu Páně v Sixtinské kapli.

Během nedávné pastorační návštěvy v Apulii papež podával sváté přijímání do úst klečícím věřícím. Je to praxe, která se stane pravidlem při papežských bohoslužbách?

Domnívám se, že ano. V této souvislosti nesmíme zapomenout na to, že z hlediska církevního práva je **podávání sv. přijímání na ruku dosud výjimkou z obecného zákona**, která byla udělena Svatým stolicem biskupským konferencím, které o to požádaly. Způsob, který o letošní slavnosti Božího Těla zavedl Benedikt XVI., má v úmyslu podtrhnout existenci normy dosud platné pro celou církev. Kromě toho je v tom snad možné vidět i určité **upřednostnění tohoto způsobu podávání, který aniž by něco upíral tomu druhému, dává lépe vyniknout pravdě reálné přítomnosti Krista v eucharistii, napomáhá zbožnosti věřících a snadněji uvádí do smyslu tajemství, což jsou aspekty, které je v naší době z pastoračního hlediska třeba naléhavě zdůrazňovat a obnovit.**

Co by odpověděl ceremonář papežských liturgií těm, kteří obviňují Benedikta XVI. z toho, že chce zavádět předkoncilní zvyky?

Především bych rád zdůraznil upřímné a přesvědčené přilnutí také k liturgickému magisteriu Svatého otce. Pokud jde o termíny jako „předkoncilní“ a „pokoncilní“, které někteří užívají, zdá se mi, že patří k již překonanému slovníku, a pokud jsou užívány s úmyslem poukázat na diskontinuitu dějinné cesty Církve, pokládám je za chybné a typické pro velmi reduktivní a ideologické koncepce. Existují věci „staré i nové“, které navždy patří k pokladu Církve, a jako takové je třeba je brát v úvahu. Moudrý umí nalézt ve svém pokladu jedny i druhé. Ne všechno, co je nové, je právě, stejně

tak jako není právě všechno, co je staré. Pravda prochází tím, co je staré i nové, a k ní musíme bez předsudků směřovat. Církev žije podle zákona kontinuity, na jejímž základě je její vývoj zakořeněn v tradici. Tím nejdůležitějším, k čemu by se všechno mělo sbíhat, je, aby liturgické slavení bylo opravdu slavením posvátného tajemství, Pána ukřižovaného a zmrtvýchvstalého, který se zpřítomňuje ve své Církvi ritualizací tajemství spásy a volá nás v logice autentické a aktivní účasti sdílet až do krajních důsledků jeho vlastní život, který je životem lásky darované Otci i bratřím, život svatosti.

Zdá se, že motu proprio Summorum pontificum o užívání římské liturgie, jež předchází liturgické reformě z roku 1970, dodnes vzbuzuje protikladné interpretace. Existuje hypotetická možnost slavení mše svaté za papežova předsednictví podle mimořádné, tedy staré formy římského ritu?

To je otázka, na niž nedovedu odpovědět. Pokud jde o citované motu proprio, vezme-li se do úvahy upřímně, pozorně a bez ideologického vidění a spolu s vysvětlujícím listem, který papež adresoval biskupům celého světa, vysvítá zde dvojí přesný záměr. Především je to pobídka k nastoupení cesty smíření uvnitř Církve; a v tomto smyslu je zmíněné motu proprio krásným aktem lásky k jednotě Církve. A za druhé – a to je fakt hodný zmínky – je jeho účelem favorizovat vzájemné obohacení mezi dvěma formami římského ritu: takže např. při slavení podle misálu Pavla VI. (to znamená podle řádné formy římského ritu) „**se bude moci projevit silněji, než tomu bylo doposud, ona posvátnost, která mnohé přitahuje ke starému způsobu**“.

*Z L'Osservatore Romano
26. 6. 2008
přeložil Milan Glaser
(Převzato z české sekce
Radio Vaticana, zvýraznění
v textu redakce Světla)*

EUCCHARISTICKÝ VÝSTAV V PRAZE – 2. POLOLETÍ 2009

DATUM	ČAS	KOSTEL (ULICE)	ČÁST OBCE
27. – 29. 7.	14.00 – 16.15	sv. Ludmily (nám. Míru)	Vinohrady
30. 7. – 2. 8.	14.00 – 18.00	sv. Jindřicha (Jindřišská)	Nové Město
4. – 8. 8.	9.00 – 17.00	Panny Marie Sněžné (Jungmannovo nám.)	Nové Město
15. – 19. 8.	8.00 – 17.00	sv. Ignáce (Karlovo nám.)	Nové Město
20. – 22. 8.	17.00 – 19.00	sv. Anežky České (Rožtylské nám.)	Spořilov
1. – 3. 9.	8.00 – 18.00	sv. Benedikta (Karmel)	Hradčany
6. – 7. 9.	15.00 – 18.00	sv. Markéty (Markétská)	Břevnov
8. – 9. 9.	8.00 – 18.00		
11. – 12. 9.	15.00 – 18.00	sv. Prokopa (Sladkovského nám.)	Žižkov
14. 9.	12.00 – 16.30	sv. Matěje (U Matěje)	Dejvice
17. – 19. 9.	16.30 – 17.30	Nejsvětější Trojice (U Trojice)	Košíře
22. – 24. 9.	7.00 – 12.00	sv. Václava (Štefánikova)	Smíchov
29. 9. – 2. 10.	13.00 – 18.00	sv. Petra a Pavla (Bohnická)	Bohnice
6. – 8. 10.	15.00 – 17.00	sv. Vojtěcha (Zenklova)	Libeň
12. 10.	10.00 – 11.00 15.00 – 18.00	Nejsvětějšího Srdce Páně (nám. Jiřího z Poděbrad)	Vinohrady
13. – 15. 10.	8.45 – 11.00 15.00 – 18.00		
16. – 19. 10.	13.00 – 16.30		
20. – 21. 10.	14.00 – 17.00	sv. Fabiána a Šebestiána (Libocká)	Liboc
22. – 25. 10.	15.00 – 17.00	Krista Krále (Kolbenova)	Vysočany
29. 10. – 1. 11.	9.00 – 18.30	sv. Cyrila a Metoděje (Karlínské náměstí)	Karlín
6. – 9. 11.	12.00 – 17.00	Nanebevzetí Panny Marie (Strahovské nádvoří)	Strahov
10. – 13. 11.	7.45 – 17.30	kaple Panny Marie Andělské (Radimova)	Břevnov
21. – 22. 11.	8.00 – 18.00	sv. Václava (Proboštská)	Dejvice
23. 11.	11.00 – 18.00		
1. 12.	7.00 – 16.30	sv. Terezie od Dítěte Ježíše (Kobyliské nám.)	Kobylisy
2. 12.	7.00 – 17.00		
3. 12.	7.00 – 16.30		
4. 12.	7.00 – 18.00		
6. – 9. 12.	7.45 – 18.00	Neposkvrněného početí Panny Marie (Ke Strašnické)	Strašnice
16. 12.	15.00 – 18.00	Panny Marie Královny míru (Ve Lhotce)	Lhotka
19. 12.	15.30 – 18.00		
20. 12.	14.00 – 16.00		
28. 12.	13.30 – 17.00	Panny Marie Sněžné (Jungmannovo nám.)	Nové Město
29. – 31. 12.	9.00 – 17.00		
1. 1. 2009	13.30 – 17.00		

NOVÁ PŘEKÁŽKA JEDNOTY

Synod anglikánské státní církve rozhodl, že připustí k výkonu biskupského úřadu také ženy. To vyvolává na jedné straně nové překážky ve sjednocení s katolickou církví, ale na druhé straně to bude mít za následek rozkol v samotné anglikánské církvi a velký příliv konvertitů do katolické církve. Již 1300 anglikánských duchovních ohlásilo, že chtějí přestoupit do katolické církve. Papežská Rada pro jednotu ostře kritizuje postup anglikánského synodu jako rozchod s apoštolskou tradicí a překážku smíření mezi církvemi.

Kath-net

NA ZAČÁTKU PAVLOVSKÉHO ROKU - dokončení ze str. 2

říká: *Odvážili jsme se hlásat radostnou Boží zvěst i přes mnohý těžký zápas... Jak sami víte, nikdy jsme nepoužívali úlisných řečí* (1 Sol 2,5). Pravda byla pro něho příliš velká, než aby ji byl ochoten obětovat na oltář většího úspěchu. Pravda, kterou zakusil při setkání se Zmrtvýchvstalým, zasluhovala, aby pro ni podstoupil zápas, pronásledování, utrpení. Ale to, co ho motivovalo nejlouběji, bylo vědomí, že ho miluje Ježíš Kristus, a touha předat tuto lásku druhým. Pavel byl člověk raněný velkou láskou a všechno jeho konání a utrpení je možno vysvětlit jen potud, pokud vycházíme z tohoto středu. Jen na jeho základě je možno pochopit nejpodstatnější koncepty jeho hlásání. Vezměme si jedno z jeho klíčových slov: svobodu. Prožitek, že je do hloubi duše milován Kristem, mu otevřel oči pro pravdu o cestě lidského života – tato zkušenost zahrnovala všechno. Pavel byl svobodný jako člověk Bohem milovaný a v síle Boha byl schopen milovat společně s ním. Tato láska je nyní „zákonem“ jeho života a právě tak se stává svobodou jeho života. Mluví a jedná veden odpovědností lásky. Svoboda a odpovědnost jsou spojeny neoddělitelným způsobem. Protože stojí v odpovědnosti lásky, je svobodný. Protože je tím, kdo miluje, žije plně v odpovědnosti této lásky a nebere si svobodu jako záminku svévole a egoismu. Ve stejném duchu formuloval Augustin rčení, které se pak stalo slavným: „Dilige et quod vis fac. – Miluj, a dělej, co chceš“ (Tract. In 1 Jo 7,7-8). Kdo miluje Krista tak jako Pavel, může opravdu dělat, co chce, protože jeho láska je spojena s vůlí Krista a tak i s vůlí Otce; protože jeho vůle je zakotvena v pravdě a protože jeho vůle není už prostě jeho vůle, jeho autonomní názor, nýbrž je integrována

ve svobodě Boží a od ní přijímá cestu, po které má jít.

Kristus a Církev jsou jedno

Při hledání Pavlovy vnitřní fyziognomie bych chtěl na druhém místě připomenout slovo, kterým se Kristus obrátil na něho na cestě do Damašku. Pán se ho nejdříve ptá: „Šavle, Šavle, proč mě pronásleduješ?“ Na otázku: „Kdo jsi, Pane?“ dostává odpověď: „Jsem Ježíš, kterého ty pronásleduješ“ (Sk 9,4n). Tím, že pronásledoval Církev, pronásledoval samotného Krista. „Ty pronásleduješ mne.“ Ježíš se identifikuje s Církví do jediného subjektu. V tomto zvolání Zmrtvýchvstalého, které proměnilo Pavlův život, je v zásadě obsažena celá nauka o Církvi jako Kristově těle. Kristus se neodebral do nebe a nezanechal zde zástup následovníků, kteří pokračují v „jeho záležitosti“. Církev není sdružení, které chce prosazovat nějakou záležitost. V ní se jedná o jedinou věc. Jedná se v ní o osobu Ježíše Krista, který i jako Zmrtvýchvstalý zůstal „tělem“. Má „maso a kosti“ (Lk 24,39). Zmrtvýchvstalý to dokazuje v Lukášovi před učedníky, kteří ho pokládali za přízrak. Má tělo. Je osobně přítomen ve své Církvi, „Hlava a Tělo tvoří jediný subjekt,“ řekl Augustin. *Nevíte, že vaše těla jsou údy Kristovy?* píše Pavel Korinťanům (1 Kor 6,15). A dodává: Jako podle Knihy Geneze muž a žena tvoří jedno tělo, tak Kristus se svými se stává jeden duch, tzn. jediný subjekt v novém světě zmrtvýchvstání (srov. 1 Kor 6,16n). Z toho všeho vyznačuje eucharistické tajemství, ve kterém Kristus ustavičně daruje své Tělo a z nás činí své Tělo: *Chléb, který lámeme, není to účast na Těle Kristově? Protože je to jeden chléb, tvoříme jedno tělo, i když je nás mnoho, neboť*

Michelangelo da Caravaggio:
Obrácení sv. Pavla (1600-1601)

všichni máme účast na jednom chlebě (1 Kor 10,16n). Těmito slovy se obrací k nám v tuto hodinu nejen Pavel, ale sám Pán. Jak jste mohli roztrhnout mé tělo? Před Kristovou tváří se toto slovo stává současně naléhavým požadavkem: Svádí nás dohromady ze všech rozdělení. Usiluje o to, aby se to dnes stalo novou skutečností: Jako je jeden chléb, i když je nás mnoho, tvoříme jedno tělo. Pro Pavla není slovo o Církvi jako o Kristově těle jen nějakým přirovnáním. Jde za všechna přirovnání. „Proč mě pronásleduješ?“ Kristus nás ustavičně vtahuje do svého těla, buduje své tělo počínaje eucharistickým středem, který je pro Pavla středem křesťanského života. V jeho síle všichni i jeden každý může zakusit zcela osobním způsobem: On mě miloval a za mne se obětoval.

Utrpení jako cena pravdy

Chtěl bych zakončit pozdním slovem svatého Pavla, povzbuzením Timoteovi z vězení, tváří v tvář smrti: *Nes jako já obtíže spojené s hlásáním evangelia,* říká Apoštol učedníkovi. Toto slovo, které stojí jako závěť na konci cest, kterými Apoštol prošel, ohlíží se zpět na začátek jeho poslání. Zatímco se po setkání se Zmrtvýchvstalým nachází slepý ve svém domě v Damašku, Ananiáš přijímá úkol, aby šel za obávaným pronásledovatelem a vložil na něho ruce, aby opět prohlédl. Ananiáš na námitku, že tento Šavel je nebezpečný pronásledovatel křesťanů, obdrží odpověď: *Tento muž musí přinést mé jmé-*

no k národům a králům. „*Já mu ukážu, jak mnoho musí pro mne vytrpět*“ (Sk 9,15n). Úkol hlásat a povolání k utrpení pro Krista jdou spolu ruku v ruce. Povolání stát se učitelem národů je současně nerozlučně povoláním k utrpení ve spojení s Kristem, který nás vykoupil skrze své umučení. Ve světě, kde lež je tak mocná, platí se za pravdu utrpením. Kdo se chce vyhnout utrpení, držet je daleko od sebe, drží daleko sám život a jeho velikost; nemůže být služebníkem pravdy, a tím ani víry. Není lásky bez utrpení – bez utrpení sebezřeknutí, bez přetvoření a očistění svého já k pravé svobodě. Tam, kde není nic, co má takovou cenu, abychom pro to trpěli, i sám život ztrácí svou cenu. Eucharistie – střed našeho křesťanského bytí – se zakládá na Ježíšově oběti pro nás – zrodila se z utrpení lásky, která našla svůj vrchol na kříži. Žijeme z této lásky, která se nám daruje. Ona nám dává odvahu a sílu trpět s Kristem a pro Něho na tomto světě, neboť víme, že právě tak se náš život stává velkým, zralým a opravdovým. Ve světle všech listů svatého Pavla vidíme, jak se v cestě učitele národů naplňuje prorocství, které vyslovil Ananiáš v hodině povolání: *Já mu ukážu, jak mnoho musí vytrpět pro mé jméno.* Jeho utrpení ho činí věrohodným učitelem pravdy, který nehledá svůj vlastní prospěch, svou vlastní slávu, osobní odplatu, nýbrž pracuje pro Toho, který nás miloval a vydal za nás všechny sám sebe.

V tuto hodinu děkujeme Pánu, že povolal Pavla a učinil ho světlem národů a učitelem nás všech, a prosíme ho: Daruj nám také dnes svědky zmrtvýchvstání raněné tvou láskou a schopné přinášet světlo evangelia do naší doby. Svatý Pavle, oroduj za nás! Amen.

L'Osservatore Romano
Mezilitulky redakce Světla

Překlad -lš-

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

pak konkretizuje v doporučení, které dal bohatému mládenci: „Jdi, prodej všechno, co máš, a dej chudým, a budeš mít poklad v nebi. Pak přijď a následuj mě.“ Jaký je to „poklad v nebi“? Založí si tím snad v nebi nějaké konto? V nebi je jen jeden Poklad, vedle něho všechno ostatní bledne a mizí jako stín: tím Pokladem je sám Bůh. Dnes víme, že Pán vlastně říká všem, kteří přijmou jeho nabídku: „Budeš mít již zde na zemi Poklad, který může pojmout jedině nebe.“

Pozemské poklady chovají a střeží lidé v trezorech a bunkrech a ty jim přinášejí mnohem více starostí a obav než radosti. Božský Poklad se chová zcela jinak. Nabízí sám sebe jako živou, trvalou a nerozlučnou společnost, jako stav, v němž žijeme v nepředstavitelně blízké Boží přítomnosti, která – jak říká sv. Augustin – je nám bližší než naše vlastní já. Žít v Boží přítomnosti tedy vůbec neznamená něco jako žít pod jeho dohledem a dozorem. Je to společnost, která svou intimní důvěrností a blízkostí daleko převyšuje všechna možná lidská společenství a spojení mezi člověkem a člověkem. Je to společenství v naprosté bezvýhradnosti, trvalá bezprostřední přítomnost z očí do očí. Ježíš, jehož sebedarování jsme přijali, se nezdržuje někde nablízku, někde vedle, neboť je stále s námi tak, že je v nás, a přitom nám v ničem nepřekáží, nikde nám nevádí, nijak nás nerozptyluje ani nezdržuje, protože je to On, kdo v nás dýchá, myslí a jedná, jak říká svatý Pavel: pak už nežijeme my, ale žije v nás Ježíš. Proto se nám v zázraku své lásky dává za pokrm, ve kterém do sebe doslova asimilujeme samého Boha, aby se stal naším krevním oběhem, naším životem a naší silou. Může tedy být na zemi větší, vzácnější a drahocennější poklad, než je jedna jediná nepatrná částička chleba, zázrač-

ně proměněná ve skutečně živé Tělo živého Boha?

Toto Boží sebedarování však představuje současně revoluční zlom v pojetí náboženství. Jakmile Bůh lidem takto daroval sám sebe, jakákoliv jiná bohopocta je zcela nedostatečná, a tedy falešná. Proto se chrámová opona provždy roztrhla. Pro všechna jiná náboženství platí to, co v hymnu na oslavu Eucharistie formuloval svatý Tomáš: „Antiquum documentum novo cedat ritui“: všechen starý řád ať ustoupí novému obřadu, a tímto obřadem je jediný zdroj veškeré milosti – obět Božího Syna, zpřítomněná trvale v Eucharistii. Není to tedy naše namyšlenost, jako bychom se chtěli vypínat nad jiná náboženství. Je to nejvyšší a neměnná Boží vůle, podle které Bůh nechce být uctíván jinak a nechce od lidí přijímat žádnou jinou poctu než onen nejvyšší a nejdokonalější Dar, který nám sám vložil do rukou, abychom mu ho přinášeli. Naše náboženství není náboženstvím, ve kterém sami sebe vyvyšujeme, nýbrž právě naopak. Je to náboženství, ve kterém člověk musí vystupovat s nejpokornějším vědomím, že předstupuje před svého Boha jako ten, kdo je sám ničím a nemá vůbec nic, čím by se mohl Bohu zalíbit a zavděčit, a obětuje mu proto to, co od něho přijal jako nejvyšší a nejdokonalější Dar – samotného Božího Syna. Bůh nás tímto způsobem obdaroval a pozvedl k sobě nikoliv proto, abychom se nad druhé vyvyšovali, nýbrž převzali jsme tím největší závazek a největší odpovědnost – naučit veškeré lidstvo jedinému opravdovému způsobu, jímž chce Bůh být uctíván a usmiřován a oslavován. Musíme proto k tomu Daru přistupovat s bázní a třesením a s vědomím, že nás zavazuje, abychom ho přinesli všem lidem, abychom jim

názorně a přesvědčivě ukázali jediný pravý POKLAD, pro který mají s radostí prodat všechno, co mají, jen aby ho mohli získat. To je jediný předpoklad, aby se skutečně od základu změnila tvář světa.

Odmítání nekonečného Božího Daru je pro Boha největší urážkou. Pán to vyjádřil zcela nepokrytě, když po jeho tříletém působení bylo zcela jasné, že vyvolený národ, k jehož ztraceným ovcím přišel v první řadě, jeho nekonečnou nabídku odmítá. Vyjádřil to jak ve svých podobstvích (o vinařích, o královské hostině), tak ve svých proroctvích („království bude odňato tomuto národu“, „zanechá se vám dům váš pustý“, „nezůstane tu kámen na kameni“). Všechna tato slova (včetně osminásobného Běda!) pronesl Pán v nejzávažnějším čase – v bezprostřední blízkosti své smrti. Představují tedy shrnující závěš a poslední poselství, které Bůh osobně adresuje svému vyvolenému národu v situaci, kdy bohužel „nepoznal čas, kdy ho Bůh osobně navštívil“.

To je ovšem vážné varování i pro nás, protože v roli vyvoleného národa stojíme nyní my: Jak střežíme a uctíváme to nejdrahocennější, co nám Bůh svěřil?

Poklad může člověk buď pozbyť, zaprodat nebo se mu zpronečit tím, že ztratí ze zřetele jeho skutečnou hodnotu. Nepřítel, který někomu závidí jeho poklad, bude se snažit buď-

to ho odcizit nebo zničit, a když toho není schopen, usiluje alespoň o to, aby ho v jeho očích znehodnotil. Totéž platí i o našem Nepříteli. Nenávidí náš Poklad. Podařilo se mu už v době reformace, že velkou část křesťanů připravil o samu podstatu křesťanství: o mši svatou a Eucharistii. Ale nedal si pokoj ani v této době. Zaměřil všechno své úsilí proti účtům k Eucharistii a překvapivě uspěl. Trvalo čtyřicet let, než si Církev začala uvědomovat, jaké jí hrozí nebezpečí, když připustila původně nezamýšlené reformy, které ve svém konečném dopadu způsobují vážný pokles účty k největšímu Pokladu a s tím také pokles i ztrátu víry v jeho podstatu. Není divu, že ji tolik věřících opustilo, když v ní přestali vidět držitelku a záruku největšího, nejvzácnějšího a nejpřitažlivějšího Pokladu. Není divu, že má nedostatek posvěcených služebníků právě tam, kde se z vědomí věřících vytrácí pravá hodnota jejich kněžské služby: služba největšímu Pokladu. S opravdovou úctou k Eucharistii se přirozeně vytratila i opravdová misijní horlivost. To ovšem všechno ve svých důsledcích představuje nevyčíslitelné duchovní ztráty, za které bude nutno složit účty před Hospodářem.

Jak obnovit ztracenou úctu? Jan Pavel II. se o to pokoušel s malým ohlaselem encyklikou *Ecclesia de Eucharistia* a následnou podrobnou instrukcí *Redemptionis Sacramentum*. Benedikt XVI. po těchto zkušenostech nastoupil cestu osobního příkladu. Kéž ho všichni pochopí a následují! Jen aby taková náprava nebyla něco jako dlouhá cesta Izraele do zaslíbené země. Aby do ní mohl vstoupit, musely nejdříve vymřít nenapravitelné generace.

Je jedna možnost, jak tento žádoucí obrat urychlovat, a to je vroucí modlitba za kněze

Pokračování na str. 15

Neděle 27. 7. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE
 8.05 Z pokladů duše 8.08 Evangelium (P) 8.15 Bolek a Lolek (21, 22) 8.35 Truhlíky na táboře (indiáni) 8.45 Harfa Noemova (7. díl) 9.05 Animovat znamená vdechnout život 9.15 Na větrné hůrce 9.40 Pro zdraví 9.50 Pro víta mundi (92) - Jan Rajnoch 10.30 Znam kněžského svěcení z ostravsko-opavské diecéze 2008 12.15 Zpravodajské Noeviny 12.25 Pro víta mundi (61) - MUDr. Zuzana Roithová, MBA 13.05 Na koberečku (20) 13.20 Dobrý pastýř 13.50 Křížovatky (4) - Mons. Jaroslav Škarvada 14.15 Festival Pod věží 2007 14.50 Po stopách apoštola Pavla (3/7) 15.20 Pěšák Boží 16.10 Bolek a Lolek (21, 22) 16.30 Pro zdraví 16.40 Primiční homilie P. Jana Žaludy, SDB 17.00 Svatá Hora 1999 18.00 Herkules 19.10 Hlubinami vesmíru s prof. Z. Stuchlíkem a dr. J. Kovářem (2. díl) 19.50 Zpravodajské Noeviny 20.00 Z pokladů duše 20.05 Octava dies (491) (P) 20.35 Beethovenův Hradec (P) 21.35 Zapomenutá generace 22.00 Kulatý stůl na téma: Dokumentární cyklus Putování Modrou planetou 23.30 První čtení 23.55 Evangelium 00.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Pondělí 28. 7. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Bolek a Lolek (23, 24) 8.25 Pěšák Boží 9.15 Cesty za poznáním: Londýn 9.40 Dobrý pastýř 10.05 Svatá Hora 1999 11.05 Pro zdraví 11.15 Octava dies (491) 11.45 Bablandia (7/20) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Angelus Domini 12.05 Pro víta mundi (62) - P. Ing. Miloslav Fiala, OPraem (1. část) 12.40 Zpravodajské Noeviny 12.50 Čteme z křesťanských periodik 13.00 Presence 14.15 Truhlíky na táboře 14.30 Kulatý stůl na téma: Dokumentární cyklus Putování Modrou planetou 16.00 Bolek a Lolek (23, 24) 16.20 Harfa Noemova (7. díl) 16.40 Kopec křížů 17.00 Kříž a půlměsíc 17.30 Křížovatky (4) - Mons. Jaroslav Škarvada 18.00 Ecce homo: Ing. Ján Paulík 18.05 Klauzura 18.35 Bablandia (8/20) (P) 18.45 Po stopách apoštola Pavla (3/7) 19.15 Animovat znamená vdechnout život 19.25 Pro zdraví 19.35 Cesty za poznáním: Londýn 20.00 Z pokladů duše 20.05 Krásy Čech a Moravy - Staroměstské náměstí (P) 20.35 Na koberečku (21) 20.50 Truhlíky na táboře 21.05 Noční univerzita: P. J. Hrabovský - Dějinné a rodové příčiny, které zabraňují požehnání 21.45 Dobrý pastýř 22.05 Octava dies (491) 22.35 Presence 00.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Úterý 29. 7. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Bolek a Lolek (25, 26) 8.30 Krásy Čech a Moravy - Staroměstské náměstí 9.00 Pro víta mundi (92) - Jan Rajnoch 9.40 Cesty za poznáním: Zámek Schönbrunn, Luxor, Torre de Belem 10.10 Kulatý stůl na téma: Dokumentární cyklus Putování Modrou planetou 11.40 Bablandia (8/20) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Angelus Domini 12.05 Varhanní koncert z chrá-

mu sv. Mikuláše v Ludgeřovicích 2007 13.15 Svatá Hora 1999 14.20 Pěšák Boží 15.10 Octava dies (491) 15.40 Po stopách apoštola Pavla (3/7) 16.00 Bolek a Lolek 16.20 Na větrné hůrce 17.00 Krásy Čech a Moravy - Staroměstské náměstí 17.30 Zpravodajské Noeviny 17.40 Cesty za poznáním: Zámek Schönbrunn, Luxor, Torre de Belem 18.10 Dětská televize (7/2008) 18.35 Bablandia (9/20) (P) 18.50 Cesty za poznáním: Francie 19.45 Kopec křížů 20.00 Z pokladů duše 20.05 Misijní magazín (15) 21.10 Historie válečného letectví (1. díl): Počátky vzdušné moci, Po válce (P) 21.40 Po stopách apoštola Pavla (4/7) (P) 22.40 Octava dies (491) 23.10 Klauzura 23.35 Pro víta mundi (62) - P. Ing. Miloslav Fiala, OPraem. (1. část) 00.15 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Středa 30. 7. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Bolek a Lolek (27, 28) 8.25 Na koberečku (21) 8.40 Historie válečného letectví (1. díl): Počátky vzdušné moci, Po válce 9.10 Pro víta mundi (62) - P. Ing. Miloslav Fiala, OPraem (1. část) 9.55 Cesty za poznáním: Macchu Picchu, Borobudur, Fés 10.30 Kulatý stůl na téma: Duchovní služba (nejen) v armádě 12.00 Z pokladů duše 12.05 Pro zdraví 12.15 Cesty za poznáním: Francie 13.10 Presence 14.30 Svatá Hora 1999 15.30 Cesty za poznáním: Macchu Picchu, Borobudur, Fés 16.00 Bolek a Lolek 16.20 Noční univerzita: P. Anton Solčianský - Překonávání překážek v duchovním životě 17.00 Po stopách apoštola Pavla (4/7) 17.30 Cesty za poznáním: Francie 18.20 Truhlíky na táboře 18.35 O Mlsálkovi (14/18) 18.45 Rok na Svatém Hostýně 19.35 Křížovatky (4) - Mons. Jaroslav Škarvada 20.00 Z pokladů duše 20.05 Harfa Noemova (8. díl) (P) 20.30 7 let 10 JUMPů (P) 20.50 Pro zdraví (P) 21.05 Krásy Čech a Moravy - Staroměstské náměstí 21.30 Po stopách apoštola Pavla (4/7) 22.00 Léta letí k andělům (20) - Martin Dejdar 22.20 Kulatý stůl na téma: Duchovní služba (nejen) v armádě 23.55 Z pokladů duše 00.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Čtvrtek 31. 7. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Bolek a Lolek (29, 30) 8.25 Animovat znamená vdechnout život 8.35 Noční univerzita: P. J. Hrabovský - Dějinné a rodové příčiny, které zabraňují požehnání 9.15 Pro zdraví 9.25 7 let 10 JUMPů 9.55 Cesty za poznáním: Londýn 10.25 Kopec křížů 10.45 Klauzura 11.40 Bablandia (9/20) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Angelus Domini 12.05 Cesty za poznáním: Macchu Picchu, Borobudur, Fés 12.40 Kulatý stůl na téma: Duchovní služba (nejen) v armádě 14.10 Pro víta mundi (92) - Jan Rajnoch 14.55 Včelařství (P) 16.00 Bolek a Lolek (29, 30) 16.20 Krásy Čech a Moravy - Staroměstské náměstí 16.50 Pro zdraví 17.00 Křížovatky (4) - Mons. Jaroslav Škarvada 17.25 Truhlíky na táboře 17.40 O Václavovicích (P) 18.25 Came-

rata Janáček (P) 18.35 Bablandia (10/20) (P) 18.50 Ecce homo: Nádej 18.55 Cesty za poznáním: Londýn 19.25 Žít cestou (3) - Ticho kalvárie 19.50 Zpravodajské Noeviny (P) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Pro víta mundi (93) - Jan Rajnoch (2. část) 20.45 Na koberečku (21) 21.00 Octava dies (491) 21.30 Primiční homilie P. Jana Žaludy, SDB 21.50 O Václavovicích 22.30 Kříž a půlměsíc 23.05 Kopec křížů 23.20 Historie válečného letectví (1. díl): Počátky vzdušné moci, Po válce 00.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Pátek 1. 8. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Bolek a Lolek (31, 32) 8.25 Pro víta mundi (62) - P. Ing. Miloslav Fiala, OPraem (1. část) 9.00 Kopec křížů 9.25 Camerata Janáček 9.35 Misijní magazín (15) 10.40 Cesty za poznáním: Zámek Schönbrunn, Luxor, Torre de Belem 11.10 Octava dies (491) 11.40 Bablandia (10/20) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Angelus Domini 12.05 Harfa Noemova (8. díl) 12.30 Kříž a půlměsíc 13.00 Noční univerzita: P. J. Hrabovský - Dějinné a rodové příčiny, které zabraňují požehnání 13.40 7 let 10 JUMPů 14.10 O Václavovicích 14.50 O Radosti 15.20 Žít cestou (4) - Samotišské hody 15.40 Harfa Noemova (8. díl) 16.00 Bolek a Lolek (31, 32) 16.10 Po stopách apoštola Pavla (4/7) 16.40 Kulatý stůl na téma: Misie jinak 18.05 Zpravodajské Noeviny 18.15 Kopec křížů 18.35 Bablandia (11/20) (P) 18.45 Pro víta mundi (93) - Jan Rajnoch 19.25 Cesty za poznáním: Zámek Schönbrunn, Luxor, Torre de Belem 20.00 Z pokladů duše 20.05 Hlubinami vesmíru (P) 20.45 Camerata Janáček 20.55 Kulatý stůl na téma: Misie jinak 22.30 Noční univerzita: P. J. Hrabovský - Dějinné a rodové příčiny, které zabraňují požehnání 23.10 Misijní magazín (15) 00.15 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Sobota 2. 8. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Bolek a Lolek (33, 34) 8.25 Cesty za poznáním: Zakázané město, Massai Mara, Monument Valley (P) 9.00 Herkules 10.25 Čteme z křesťanských periodik (P) 10.35 Na koberečku (21) 11.00 Včelařství 12.00 Angelus Domini 12.05 Kopec křížů 12.25 Po stopách apoštola Pavla (4/7) 12.55 7 let 10 JUMPů 13.15 Rodinné zpívání a muzicování (MFF Strážnice 2007) 13.55 Klauzura 14.20 Misijní magazín (15) 15.20 Cesty za poznáním: Francie 16.05 Bolek a Lolek (33, 34) 16.30 Křížovatky (5) - Rut Kolínská 17.00 Pro zdraví 17.10 Krásy Čech a Moravy - Staroměstské náměstí 17.40 Truhlíky na táboře 17.55 Dětská televize (7/2008) 18.20 Na koberečku (21) 18.35 O Mlsákově (15/18) 18.45 Zpravodajské Noeviny 18.55 Cesty za poznáním: Zakázané město, Massai Mara, Monument Valley 19.25 První čtení (P) 19.50 Čteme z křesťanských periodik 20.00 Z pokladů duše 20.05 12 podminek k dědictví 21.30 Primiční homilie P. Pavla Havláta 21.55 Křížovatky (5) - Rut Kolínská 22.20 Cesty za poznáním: Francie 23.10 Harfa Noemova (8. díl) 23.35 Krásy Čech a Moravy - Staroměstské náměstí 00.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

EDITORIAL - dokončení ze str. 13

podpořená obětmi. Je-li největším pokladem světa Eucharistie, pak největším pokladem Církve jsou kněží. Jak sdělil Ježíš Conchitě Armidě, jeho úmyslem při Poslední večeři bylo, aby se jeho Tělem a Krví stal nejen chléb a víno, ale také kněží, aby byli živou Eucharistií, obětovanou za spásu celého světa, aby se jejich lidství ztratilo tak, jak se mění podstata chleba a vína, a oni byli zcela proměněni v Něho. To byl ideál Otce, když si je vybral, aby byli ztotožnění s jeho milovaným Synem.

Kněží jsou tedy povoláni, aby svou totožností, svou shodou a splnutím s Ježíšem zviditelňovali velikost Pokladu, kterým je eucharistický Ježíš. Mnozí kněží vyvíjejí velké úsilí a mnoho akcí, aby se sblížili se svými věřícími. Toto sblížení však má smysl jedině tehdy, když se nejdříve dokonale sblíží a spojí se svým božským Učitelem a ničím nezamlžují a neznehodnocují nejpodstatnější rys své totožnosti. Modleme se proto ustavičně a vytrvale k Duchu Svatému, aby na přímluvu Panny Marie urychlil kněžím nové Letnice, aby je „očistil, zapálil láskou, zcela naplnil, posvětil a přetvořil v Ježíše“, aby je naplnil odvahou být plně tím, k čemu jsou povoláni: dát zakusit duším Poklad nad poklady – něžnost Ježíšova Srdece.

-ls-

MONTICHIARI – Rosa Mystica

Pouť obětovaná za kněze, bohoslovce, řeholníky a řeholnice. **Odjezd:** v pátek 5. 9. 2008 v 16 hod. z Prahy. **Příjezd:** v neděli 7. 9. 2008 v 7 hod. ráno. **Cena:** 1750 Kč. Jedeme přes dvě noci v autobusu s lehátkovou úpravou. **Sobotní program:** mše sv. v dómě, domek Pieriny Gilli, obchod s devocionáliemi, mezinárodní slavnostní procesí se sochami a květinami ve Fontanelle (pořádá OPUS ROSA MYSTICA), křížová cesta, osobní volno. Pouť vede P. Jaroslav Stříž. **Odjezd do Prahy** mezi 18. a 19. hod. **Přihlášky:** tel./fax: 222 963 864 (Ing. Kmochová).

NOVÍ METROPOLITÉ

Po slavnostní bohoslužbě o svátku svatých apoštolů Petra a Pavla přijal papež Benedikt XVI. 40 nových metropolitů, kterým předal palium. Ve své promluvě se soustředil papež na lásku ke Kristu, která je jediným pravým zdrojem biskupské služby. Poukázal také na význam Jubilejního roku svatého Pavla.

ČÍNSTÍ BISKUPOVÉ U PAPEŽE

Svatý otec přijal malou skupinu biskupů z Hongkongu a Macaa, kteří přijeli na návštěvu Ad limina. Svátý otec vyzval k modlitbě, aby brzy nastal okamžik, kdy budou moci k hrobům apoštolů připutovat všichni biskupové z čínské pevniny a vyjádřit tak své společenství s Petrovým nástupcem.

Kath-net

BREVIÁŘ PRO LAIKY

26. ČERVENCE – 2. SRPNA 2008

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 27. 7.		PO 28. 7.		ÚT 29. 7.		ST 30. 7.		ČT 31. 7.		PÁ 1. 8.		SO 2. 8.			
Antifona	812	912	826	928	1768	1990	857	961	1722	1941	1734	1953	1666	1883		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	812	913	827	928	1769	1990	857	962	1723	1941	1734	1953	1666	1883		
Antifony	813	914	828	929	843	946	858	963	874	979	890	997	906	1014		
Žalmy	813	914	828	930	843	946	858	963	874	980	890	997	906	1014		
Krátké čtení a zpěv	816	917	831	933	1770	1991	861	966	1724	1942	1735	1954	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	707	797	831	933	1443	1623	861	966	1445	1626	1735	1954	1669	1886		
Prosby	817	917	831	933	1771	1992	861	966	1724	1943	1724	1943	1655	1886		
Závěrečná modlitba	707	798	832	934	1443	1624	1444	1625	1445	1626	1446	1627	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	817	918	832	934	848	952	862	967	879	984	895	1002	910	1019		
Antifony	818	919	833	935	848	952	863	968	879	985	895	1003	910	1019		
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019		
Krátké čtení	820	921	835	937	851	955	865	970	882	988	898	1005	913	1022		
Závěrečná modlitba	707	798	835	938	851	955	865	970	882	988	898	1006	913	1022		
Nešpory:																
SO 26. 7.																
Hymnus	807	907	821	922	837	939	1443	1624	867	972	1727	1946	1736	1955	915	1024
Antifony	808	908	822	923	838	940	853	957	868	973	884	990	900	1008	916	1025
Žalmy	808	908	823	924	838	940	853	957	868	973	884	990	901	1008	916	1025
Kr. čtení a zpěv	810	911	825	926	840	943	1777	1999	871	976	1727	1946	1737	1956	918	1027
Ant. ke kant. P. M.	706	797	707	798	840	943	1444	1624	871	977	1445	1626	1737	1956	708	798
Prosby	811	911	826	927	841	944	1778	2000	872	977	1727	1946	1731	1950	918	1028
Záv. modlitba	707	798	707	798	841	944	1443	1624	1444	1625	1445	1626	1446	1627	708	799
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení

Neděle 27. 7. – 17. neděle v mezidobí

1. čt.: 1 Král 3,5,7-12
Ž 119(118),57+72,76-77,127-128, 129-130

Odp.: 97a (*Jak miluji tvůj zákon, Hospodine!*)

2. čt.: Řím 8,28-30

Ev.: Mt 13,44-52

Slovo na den: *S radostí prodá všechno, co má.*

Pondělí 28. 7. – ferie

1. čt.: Jer 13,1-11

Dt 32,18-19,20,21

Odp.: 18a (*Opustil jsi Boha, který tě zplodil.*)

Ev.: Mt 13,31-35

Slovo na den: *Když vyrostle, je větší než ostatní zahradní rostliny.*

Úterý 29. 7. – památka sv. Marty

1. čt.: 1 Jan 4,7-16

Ž 34(33),2-3,4-5,6-7,8-9,10-11

Odp.: 9a (*Okuste a vize, jak je*

Hospodin dobrý.)

Ev.: Jan 11,19-27 nebo Lk 10,38-42

Slovo na den: *Ať mi pomůže!*

Středa 30. 7. – nez. pam. sv. Petra Chryzologa

1. čt.: Jer 15,10,16-21

Ž 59(58),2-3,4-5a,10-11,17,18

Odp.: srv. 17d (*Bůh je mé útočiště, když je mi úzko.*)

Ev.: Mt 13,44-46

Slovo na den: *V poli.*

Čtvrtek 31. 7. – památka sv. Ignáce z Loyoly

1. čt.: Jer 18,1-6

Ž 146(145),2,3-4,5-6

Odp.: 5a (*Šťastný je, komu pomáhá Bůh Jakubův. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mt 13,47-53

Slovo na den: *Do moře.*

Pátek 1. 8. – památka sv. Alfonsa Marie z Liguori

1. čt.: Jer 26,1-9

Ž 69(68),5,8-10,14

Odp.: 14c (*Vyslyš mě, Bože, ve své veliké lásce!*)

Ev.: Mt 13,54-58

Slovo na den: *Nežijí mezi námi?*

Sobota 2. 8. – nez. pam. sv. Eusebia z Vercelli nebo sv. Petra Juliána Eymarda nebo nez. sobotní pam. Panny Marie

1. čt.: Jer 26,11-16,24

Ž 69(68),15-16,30-31,33-34

Odp.: srov. 14 (*Vyslyš mě, Bože, v čas milosti!*)

Ev.: Mt 14,1-12

Slovo na den: *Neboť mu vytýkal.*

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je v roce 2008 otevřena také o těchto sobotách v době od 7.30 do 12 hodin: 26. 7. • 9. 8.

NOVINKA

MOUDROST ŽIVOTA • DOPISY MARIE DOMINIKY MAZZARELLO

M. E. Posada - A. Costa - P. Cavaglia • Z italštiny přeložila s. Jana Svobodová, spolupráce na překladu s. Helena Křenková

Marie Dominika Mazzarello se stala matkou zakladatelkou kongregace Dcer Panny Marie Pomocnice z iniciativy Dona Boska. Neambiciózní, pokorná k vedení, strážlivě realistická i odvážná, sebekritická a radostná v Bohu, utvářela spiritualitu svých spolusester také četnými dopisy. Posilovala v mladých členkách rodící se kongregace modlitbu, lásku k práci, prostotu, čistotu srdce, trpělivost, dobrou vůli, veselost, sesterskou lásku a zodpovědnost za komunitu, důvěru k Bohu a odevzdání do jeho vůle, chápání života jako radostné a plodné cesty do nebe. Z nečetných dopisů nadřazeným a příznivcům vystává obraz růstu kongregace, založený na obětech – odpovědích na milost Boží. Až studánková čirost duchovního myšlení matky Mazzarello jako by upomínala na apoštolské doby, zobrazovala věrnost evangelium.

*Matice cyrilometodějská s. r. o.
Brož., 150 x 220 mm, 222 stran, 249 Kč*

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

SILNÁ JAKO SMRT JE LÁSKA

Josef Hrdlička • Ilustrace Markéta Laštůvková

Většina z nás četla dojmavé příběhy zamilovaných dvojic, jako jsou Romeo a Julie, Tristan a Isolda, Hamlet a Ofélie, Radúz a Mahulena. Jejich životní osudy jsou smyšlené, přesto tajemně rezonují v srdcích čtenářů. Oč více by nás měly zaujmout biblické příběhy dvojic, které jsou pravdivé a pro naši orientaci nesmírně důležité. Nejde v nich ani tak o hloubku citových vztahů, ale spíše o pohled na muže a ženu v Božím plánu a o cesty, po nichž je Bůh vede k naplnění daru lásky.

*Karmelitánské nakladatelství • Druhé vydání
Brož., 118 x 162 mm, 72 stran, 79 Kč*

CD

OLOMOUCKÉ VARHANY A ZVONY

Toto CD nabízí sluchový prožitek pozoruhodné krásy zvuku varhan a zvonů města Olomouce. Interprety jednotlivých skladeb jsou varhaní umělci z olomouckého kulturního a církevního prostředí.

Karmelitánské nakladatelství • 80 minut, 290 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz
Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

D + 1

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

Světlo - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vlček, PhDr. Lubomír Štula. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevni schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://www.maticecm.cz>; knihy@maticecm.cz). Registrční značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevni autorita nevyjádřila (jako Litmanova, Medzugerje aj.), se podřízujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracime.